

Fietstocht 2008

Naar Parijs en terug

in het voetspoor van

Vincent van Gogh

Voor mijn huisdeur

De Heksenhut

Woensdag 23-7 Zutphen - Melderslo bij Horst.

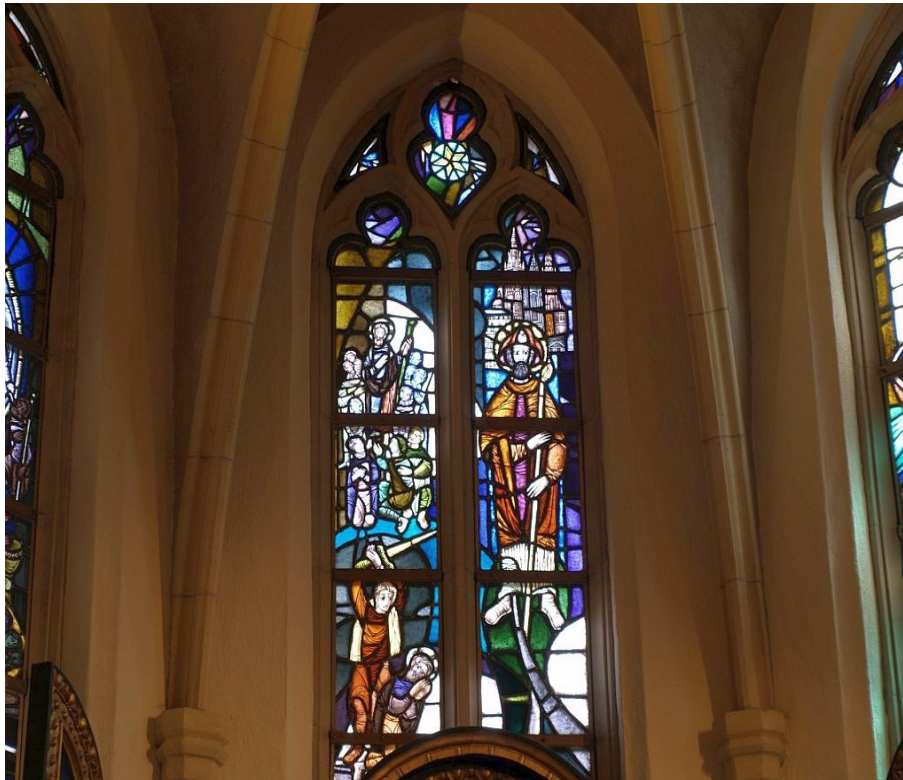
Bijna 95 kilometer vandaag, dat is voor zo'n eerste dag helemaal niet gek. Vooral omdat ik zo'n maandje ziek ben geweest van en één of ander virus. Tweemaal een penicilline kuur, dat is ook niet mis. Maar daar heb ik de eerste dag helemaal geen erg in. Ik ga eindelijk weg met een nieuwe Koga Randonneur via Zuid-Limburg en België naar Parijs. En nu sta ik op de Heksenhut helemaal aan de rand van het terrein, beter dan een jaar of wat geleden, toen stond ik een weekeindje uiteindelijk helemaal tussen de caravans met m'n kleine tentje. Het is eigenlijk de hele dag bewolkt geweest, maar bijna geen wind en dat is ook wat waard. Na een kilometer of 11 begint het wat te miezeren. Even voor Hummelo stap ik voor het eerst af en maak een foto met m'n digitale camera van een boerderijtje. Mooie luiken en heel wat bloemen staan er voor. Na Hummelo is er een oude water- en windmolen die aan de Oude IJssel staat. Ook hier stap ik af en loop uitgebreid om de molens heen. Eerst de windmolen. Heel fraai ligt hij aan het water. Maar de watermolen vind ik toch mooier. In de molenvijver ligt een roeibootje. Het is een prachtige foto die ik daarvan neem, bootje, zo half in het water en de molen op de achtergrond. Zo dichtbij huis, zo vaak voorbij gekomen en nooit eens even van dichtbij bekeken. De watermolen is ook open en ik ga naar binnen. Alles is uiteraard van hout, de raderen beneden, de trap en ook de ontvangstruimte op de begane grond. Je kunt er meel en ansichtkaarten kopen. Dat doe ik niet. In de tuinen om de beide molens bloeien er allerlei mooie bloemen. Dan weer verder. Langzaam maar zeker stijgt de weg naar 's Heerenberg. Ook daar maak ik wat foto's van het kasteel en drink koffie op een terrasje. Er blijven mensen staan kijken naar de Koga. De vrouw loopt door, maar de man blijft staan. Ik vraag het één en ander over de fiets. Zelf heeft hij een fiets van Snel. Hij vertelt dat hij samen met zijn vrouw ook wel in Duitsland heeft gefietst, naar Dresden en de Elberoute heeft gedaan met zijn vrouw. Zij is in die tussentijd teruggekomen om te kijken waar haar man is gebleven. Dan gaat de Zutphense Fietser weer verder. De brug bij Emmerik over en via het gehuchtje Hasselt naar Gogh. Ik ga dwars door het stadje en zie allerlei Nederlanders die dit stadje een geliefd doel voor een uitstapje vinden. Ze letten niet erg op, maar ik wel. Even buiten Gogh komt de man met de hamer. Geen conditie, dus ik zijg neer op een bankje, eet een koekje en drink een slokje. Dan weer verder, over de grens en via Well naar Blitterswijk. Ik denk daar boodschappen te kunnen doen, maar dat is een tegenvaller, er is geen supermarkt. Dat valt mij tegen, want Blitterswijk heeft toch iets meer, dacht ik. Dus niet. In Tienray vind ik de Albert Heijn van Limburg: een Jan Linders. Ook goed. Helaas vergeet ik vlees te kopen, maar dat is niet erg, ik heb al twee eieren gegeten bij de boterham. Om halfvijf kom ik uitgeput op de camping de Heksenhut. Dat laatste stuk was toch een soort vals plat en de knieën doen toch wel erg zeer. Ik zet de tent op, maak een praatje met mensen die ik vorig jaar ontmoet heb op het Zwarte Gat in Zeeuws Vlaanderen. Op mijn tocht naar Brugge. Zij hebben daar toch niet zulke goede ervaringen mee gehad. Ik kook, eet, was af, klim onder de douche en zet daarna het zadel van de fiets wat hoger. De fietsenmaker kan wel wat instellen, maar de fijn afstelling zal ik toch zelf moeten doen. Het spiegeltje vind ik ook nog niet zo'n succes. Daar stel ik ook wat van bij. Morgen maar eens kijken of dat helpt. Lies, de eigenaresse van de camping komt kennismaken en zegt dat ik hier al eerder ben geweest en dat klopt. Mijn naam kan ze nog wel in haar "boeken" vinden, dus ik hoef mijn kaart niet te laten zien.

Donderdag 24-7 Melderslo - Born.

Het leukste op de Heksenhut is dat je van de eigenaresse, Lies 2 eitjes krijgt voor het ontbijt. Als Lies de eitjes komt brengen zit ik al aan het ontbijt. Het is die nacht koud geweest en alles ligt in de grondmist, wat een mooie foto oplevert. Ik kook de eitjes en zal ze vanmiddag ergens bij de lunch opeten. Als ik ga afrekenen krijg ik nog twee kopjes koffie. Aldus gesterkt ga ik op weg. Als ik op het fietspad achter het terrein kom, blijkt het dat een bepaalde houding van mijn linker knie niet erg lekker is, maar het zadel staat al een stuk beter. Zo ga ik richting van Grubbenvorst. Daar steek ik de Maas over met een pontje. Op de pont staat een echtpaar op een tandem. We lopen met z'n allen de dijk van de Maas op en klimmen dan weer op ons stalen ros.

De kapel van Onze Lieve Vrouwe van Genooy

St. Christoffel kathedraal Roermond

De kapel van Onze Lieve Vrouwe van Genooy blijf ik mooi vinden. Voor de kapel ontmoet ik weer fietsers die de anderen kant op gaan. Ik ga de kapel binnen en steek een kaarsje voor Jenny en mij aan. Jenny voor haar tocht door haar ziekte en de mijn tocht naar Parijs. Dat die maar goed mag aflopen. Dan door Venlo. De route is geblokkeerd en ik scharrel dwars door het stadje en zie zo weer nieuwe dingen. Een aardig centrum met toch nog enkele oude gebouwen. Omdat het nog vroeg is, zijn er niet veel mensen op straat. Dan ga ik met de Maasbrug naar de overkant. Ik koop in Kessel bij een drogist een pijnstiller voor mijn knie. Het wordt toch weer hinderlijk. In Assel een dorpje van niks, eigenlijk alleen een kerkje en een jachthaven, maak ik weer foto's. De bougainville staat overal in bloei. Dan naar Roermond. En nu heb ik geluk, de St. Christoffel kathedraal is open. Ik ben er nu al vier keer voorbij gefietst en er nog nooit in geweest. Ik zet de fiets in de kathedraal, daar zo bij de lift en dwaal door de kerk. Bij de ingang van de kerk is een tentoonstelling gewijd aan het pelgrimeren naar Santiago de Compostella. In een vitrine liggen schelpen, staan oude wandelschoenen. Maar ook boeken en een rugzak. Heel mooi.

De temperatuur gaat steeds meer omhoog en mijn tempo wordt steeds lager, de knie en de hitte. Dan via Maasbracht waar erg veel binnenschepen liggen, gaat mijn tocht verder langs het Juliana kanaal. Ergens langs de Maas waar geen schepen kunnen varen staan de koeien tot hun knieën in het water. Het is een tafereeltje wat ik vroeger op school leerde. De Maas was op bepaalde momenten niet bevaarbaar, omdat het een regenrivier is. Ik steek het kanaal bij Born over en op goedgeeluk zoek ik mijn weg door het dorpje. Ik vind de supermarkt en fiets met een klein omweggetje naar de natuuristenvereniging Atlanta. Daar ben ik van harte welkom en ik mag eerst een paar pannenkoeken mee eten. Dan zet ik de tent op naar het huisjes van de beheerders.

Vrijdag 25-7 Born - Vaals.

Vannacht word ik wakker met nare en duistere, angstige gedachten. Ik besluit rustig te blijven liggen totdat het weer licht wordt. Als het licht is geworden ziet de wereld er al een heel stuk anders uit. Maar toch. Het belooft een hete dag te worden en de route die ik fiets gaat dwars over de heuvels van Zuid-Limburg. Ik moet het maar rustig aan doen. Ik fiets eerst naar Berg en daar steek ik per abuis het Juliana kanaal niet over. Dat wordt dus goed op de kaart kijken. Bij Stein ligt de volgende brug over het kanaal, dus daar er over. Mijn tempo houd ik expres laag om mijn knie niet te forceren, wat aardig lukt. Na Stein fiets ik nog een heel eind langs het kanaal. Bij Elsloo weer over het kanaal en dan kom ik even aan het zoeken. Ik heb nog de beelden van de vorige keer in mijn hoofd. Maar die zijn omgekeerd omdat ik toen op weg was naar het noorden. Via Schimmert en Haasdal kom ik in het toeristenplaatsje Valkenburg terecht. Aan het begin ligt een pretpark en heel wat gezinnen zijn er naar op weg. Op een terrasje aan de Geul drink ik koffie met een vlaai, ik ben tenslotte in Zuid-Limburg en dan hoort een vlaai erbij. Mijn fiets, maar ook ik hebben toch aardig wat bekijks en men vraagt honderd uit. Na Valkenburg gaat het linksaf stijl omhoog. Een weggetje zo stijl! Een jaar of wat geleden ben ik hier naar beneden gegaan. Nu is het afstappen en "schuiven". Ik heb toch nog te veel op mijn fiets. Als ik naar Rome ga in 2009, zal ik toch wat kritischer moeten kijken naar dat wat ik meeneem. Het kettingslot is erg zwaar, maar ja een nieuwe fiets zonder goed slot is toch ook geen optie. Verder maar weer. Via Sibbe en IJzeren daal ik af naar Gulpen. Het is echt heel mooi. Die heuvels, ik raak er niet op uitgekeken. Maar die heuvels willen ook dat je omhoog gaat en dat is minder prettig. Langs de zuidkant van Gulpen stijgt en daal ik langs de Geul. Ook hier zie ik in de verte koeien met de poten in het water staan. Het is te ver weg voor een foto. Dan door Mechelen een heel aardig plaatsje waar de huizen aan de beek liggen, het lijkt wel een grachtje. Vijlen is de hoogste gemeente van Nederland. Een steil fietspad omhoog. Boven gekomen zit ik op een bankje van het uitzicht te genieten. Even verderop is een terrasje, waar ik thee drink. Schuin aan de overkant is een winkeltje waar ik wat koop voor het avondeten. Dan verder naar Vaals. Het is leuk, de grootste beklimming op het einde van de dag. Puffend en steunend kom ik boven. Op het Drielandenpunt vraag ik aan iemand of hij een foto van me wil maken. Geen probleem. Hij vindt het zelfs een hele eer om met zo'n mooie camera een foto te

Naturistenvereniging Atlanta

Valkenburg

mogen maken.

Omdat ik bij de naturistenvereniging van Aken al een keertje ben geweest en toen heel erg gezocht heb, kan ik het nu onmiddellijk vinden. Als ik bij de poort kom, wordt er net een camper binnengelaten. Zo kan ik gelijk mee. Scheelt weer een hoop geloof voor de beheerder Harry. Ik krijg weer een rondleiding, maar weet al waar ik de tent zal gaan neerzetten. Weer op het veldje achteraan. Tot en met maandag hier en morgen maar weer eens verder zien.

Zaterdag 26 juli

Vandaag heb ik niet gefietst. Ik word laat wakker, want vannacht heb ik weer at sombere gedachten gehad. Het is vooral het gevoel in de knieën dat mij zorgen baart. Het is datzelfde gevoel wat ik had na mijn fietstocht naar Santiago de Compostella in 1996. Een kleine belasting is al genoeg om pijn in de kniebanden te krijgen. Nu aan het einde van de dag, terwijl ik in mijn dagboek zit te schrijven, krijg ik de gedachten dat de fietstocht naar Parijs natuurlijk helemaal geen “heilig” moeten is. Ik kan ook in Brabant gaan rondfietsen. En dan is er ook nog altijd de mogelijkheid om als het echt niet gaat om met de trein terug te gaan.

Ik besluit eerst maar eens om naar Vaals te gaan. Vlak bij het terrein van de vereniging loopt de historische wandeling van Vaals. Eerst de berg af. In Vaals komt de wandeling langs allerlei historische gebouwen die ik nog nooit heb gezien. Eerst langs de Hervormde kerk en dan naar de oude wachthuisjes vlakbij de oude grens tussen Duitsland en Nederland.

Het wachthuisje is helemaal compleet ingericht een bureautje, telefoon en een ouderwetse telmachine. Samen met tal van afbeeldingen geeft het een goede indruk van hoe het hier vroeger toeging. Nu is de oude grens alleen nog maar te passeren door voetgangers en fietsers. Het huisje is een klein museumpje, ik geloof het hoogste in Nederland. Dan loop ik de Rooms Katholieke kerk even binnen. Net als bij de Hervormde kerk is ook de toren van deze kerk gebouwd op fundamenten van een oude toren van de stadsmuur. Dan verder door de winkelstraat en bij de bushalte gekeken wanneer de bus terug gaat naar het Drielandenpunt. Met een volle tas boodschappen is het niet verkeerd om de terugweg met de bus te doen. Dan vervolg ik de historische wandeling door Vaals. Eerst langs de Kopermolen. Daar werd in vroeger tijden koper geslagen. Omdat er een beekje bij de molen in de buurt was en is, was het mogelijk om deze eenvoudige vorm van industrie hier te vestigen. Toen de molen niet meer als zodanig gebruikt werd, hebben de Luthersen hem gekocht en zodanig verbouwd dat ze er kerk in konden houden. Nu wordt de ruimte niet meer als zodanig gebruikt, maar is het een concertzaal. De voormalige kerk is open. Binnen blijkt eigenlijk het hele interieur van de kerk nog intact te zijn. De preekstoel die aan de galerij hangt en met een paar treetjes naar beneden te bereiken is. Ook het orgel is er nog, maar de toestand van het instrument is niet al te best. Ik drink er koffie en ga weer verder met de wandeling. Beneden loop ik langs een voormalig buitenhuis, nu een meisjes patronaat. Ik doe boodschappen en eet bij café Suisse een broodje gezond. Met de bus ben ik in 10 minuten weer op het Drielandenpunt. Zet mijn bederfelijke waar in de koelkast en ga lekker in het zonnetje zitten. Als ik dit schrijf onweert het wat. Via de radio is er noodweer voorspeld. Dat beperkt zich op dit moment tot een zacht regentje. Ik schrijf de kaarten en ga die morgen op de bus doen. Ik kijk in het routeboekje hoe het met het kilometerverloop is. Ik verdeel de trajecten, zodat ik een idee heb van wat mij te wachten staat. Morgen is het zondag, dus weer een rustdag.

Zondag 27 juli.

Het was de hele dag lekker heet. Dus het zwembad van de van de vereniging was heerlijk. Ik heb de kaarten geschreven ben even gaan kijken bij het Drielandenpunt of daar een brievenbus was. Nee, dus. Morgen in Vaals gaan de kaarten op de bus. De hele dag rust doet mij goed. Vannacht niet angstig wakker geworden, teken van een lichte verbetering? De medicijnen die ik geslikt heb en het moment van vertrek zorgen er in combinatie voor denk ik, dat het is zoals het nu is. Verder tut ik wat aan bij de tent. Het blijkt dat er condens achter het glas van het horloge zit. Ik schroef de

De steile klim het dal van Valkenburg uit.

Wat een uitzicht.

achterkant er af en laat het opdrogen in de zon. Ik moet er in het vervolg maar niet meer mee zwemmen in het zwembad.

Maandag 28 juli.

's Morgens bellen we elkaar. We hebben een goed gesprek. Jenny zou graag zien dat ik niet naar Parijs ga fietsen. Mijn stem klinkt niet goed. Maar of het geen Parijs wordt, dat weet ik nog niet. Wel dat ik nog en paar dagen hier op het Verenigingsterrein blijf. Het is ook erg warm, wel 30 graden. Voor mijn gezondheid is dat niet goed. En afstand nemen van Zutphen is ook niet verkeerd. Na drie en halve week intensief omgaan met elkaar en beiden ziek is niet niks. 's Middags loop naar Vaals en doe daar wat boodschappen. Ik koop een horlogebandje en een flesje Harmisol. De tent lekt. Ik denk dat het zwel garen het gehad heeft. Ik smeer de naden in en als ik daar mee klaar ben begint het te gieten en hevig te waaien. Het zijn echt zo van die tropische buien.

Dinsdag 29 juli.

Tot één uur rommel ik wat aan. Ik voel me vanmorgen echt iets beter. Om 1 uur ga ik met de bus naar Vaals. Het kaartje wat ik koop geldt voor de heen en de terugtocht. Ik moet alleen wel wat voortmaken, het is maar een uurtje geldig. Als ik de boodschappen in de koelkast van de vereniging heb gestopt, pak ik de fiets en ga fietsen in de richting van het begin van de route naar Parijs. Ik daal de Vaalserberg af aan de Belgische kant en ga naar Gemmenich. Daarna Hombourg. De weg stijgt af en toe heerlijk. Dromerige dorpjes waar winkeltjes, cafeetjes en hotelletjes zijn. In Hombourg is het kermis, dus wordt het verkeer omgeleid. Ik zoek en vind het fietspad. Het gaat over de voormalige spoorbaan van Hombourg naar Luik. Het is een aftakking van het spoor wat onder de Vaalserberg doorloopt. Het is een goederenspoorlijn. Het blijkt een fietsroute te zijn die aangeduid wordt met Rav 2. Het stijgt wat en je kunt af en toe mooi om je heen kijken. Als ik een stukje op het fietspad zit komt er een steen tussen het voorblad en de kettingbeschermer. Resultaat is dat de bout er uitspat en de beschermer krom is. Na een kilometer of vijf ga ik zitten op een bankje en eet een stukje chocolade. Ik heb geen last van de knieën gehad. Dat geeft een goed gevoel.

Ik fiets weer terug naar het begin van het fietspad. Aan de overkant ligt een voormalig station. Er staan oude wagens op een roestig stukje rails. Dan klim ik weer op de fiets en ga terug. Een dikke twee uur op de fiets en geen klachten, maar een zware belasting lijkt me op dit moment toch nog niet goed.

Woensdag 30 juli tot en met maandag 4 augustus.

De temperaturen stijgen weer naar 31 graden, dus niet gefietst. Ik moet rekening houden met mijn angina pectoris. De vernauwing in de hartspier speelt mij eigenlijk nooit op, maar ik moet er wel rekening mee houden. Dus in de hitte fietsen is er niet bij. Ik zit veel bij het zwembad en klets veel met de buurmeisjes Daphne en Mirthe. Haar vader, Edwin is leraar MBO in Almere en haar moeder, Marieke werkt als analiste bij het ziekenhuis ook in Almere. De hele familie is lid van Gelre. Af en toe ga ik naar Vaals om boodschappen te doen en verder maak ik veel puzzels, lig in het zwembad en maak af en toe een praatje.

Dinsdag 5 augustus. Vaals - Poulseur.

Ik neem uitgebreid afscheid van mijn buurtjes. Daphe helpt mij met inpakken van de haringen en Edwin zet thee. Edwin, Daphne en Mirthe brengen mij naar de poort. Mirthe vindt het maar niks dat ik wegga en probeert mij tegen te houden door mijn fiets beet te pakken. Ik daal de berg af en ga via Gemmenich en Hombourg naar het begin van de route. Het gaat goed, geen pijn meer in de knieën! Dat is een hele opluchting. Nu geconcentreerd blijven fietsen en niet onnodig kracht zetten. Ik ben nu toch echt op weg naar Parijs. In het routeboekje heb ik gelezen dat Laon al door de Kelten werd bewoond. Toen kreeg het de naam Lugdunum: Berg van de Zonnegod. Ik als naturist en

De hoogst gelegen kerk van Naderland: Vijlen.

Het Drielandenpunt.

winterdepressiepatiënt moet daar toch in ieder geval naar toe. Als ik daar ben, kan ik altijd nog zien of ik met de trein weer terug naar huis ga.

Als ik op het fietspad kom, geeft de zon een knipoog, dat is een goed teken. De route stijgt gestaag, maar niet al te steil naar Aubel. Op de plaats waar het stationnetje heeft gestaan zie ik nu een locomotief. Behalve het fietspad is dit eigenlijk de enige herinnering aan het spoorwegverleden hier. In Aubel trek ik geld uit de muur, drink koffie op een terrasje en doe boodschappen voor tussen de middag. Bij Fléron eindigt het fietspad. Na Romsée gaat het erg steil bergaf naar beneden. Er zijn mooie vergezichten, heel fraai, maar het knijpen in de remmen vergt zijn aandacht. Chenee is een voorstadje van Luik, stoffig en rommelig. Ik scharrel over een industrieterreintje en kom langs de rivier de Ourthe. Het is een heerlijk fietspad, dat in de buurt van het water blijft. Steeds meer laat ik de drukte van Luik achter me. De dorpjes rijgen zich aanéén: Tilff, Hôni en Esneut. Daar doe ik boodschappen want het loopt al tegen het eind van de middag. Tussen Poulseur en Comblain-au-Pont vind ik een plekje op een camping. De camping ligt tussen de rivier en een kanaaltje, heel fraai. Minder fraai is dat achter het kanaaltje ook nog de spoorbaan loopt. Maar ja de rivierdalen worden niet alleen voor fietspaden gebruikt. Camping des Pommiers, het zal wel een voormalige boomgaard zijn denk ik. Er staan alleen maar tenten en het ligt aan het water. 8 Euro is de prijs. Ik zit er nog wat in het zonnetje en loop 's avonds nog even naar de rivier en naar het sluisje in het kanaal gekeken. Op een informatiebord staat dat er in vroegere tijden de boeren hun overgebleven tijd gebruikten om schepen met vracht over het kanaal naar Luik te brengen. De schepen waren zo'n twee meter breed en passen precies in de sluis kamers. Met paarden werden de 20 meter lange schepen voortgetrokken. De mensen waren eigenlijk boer. Maar met het boeren was niet genoeg geld te verdienen. Landbouwproducten gingen stroomafwaarts en ik denk dat gebruiksvoorwerpen mee naar huis terug werden meegenomen. Allerlei namen van families die daarmee geld verdienden staan op het bord. Erg leerzaam.

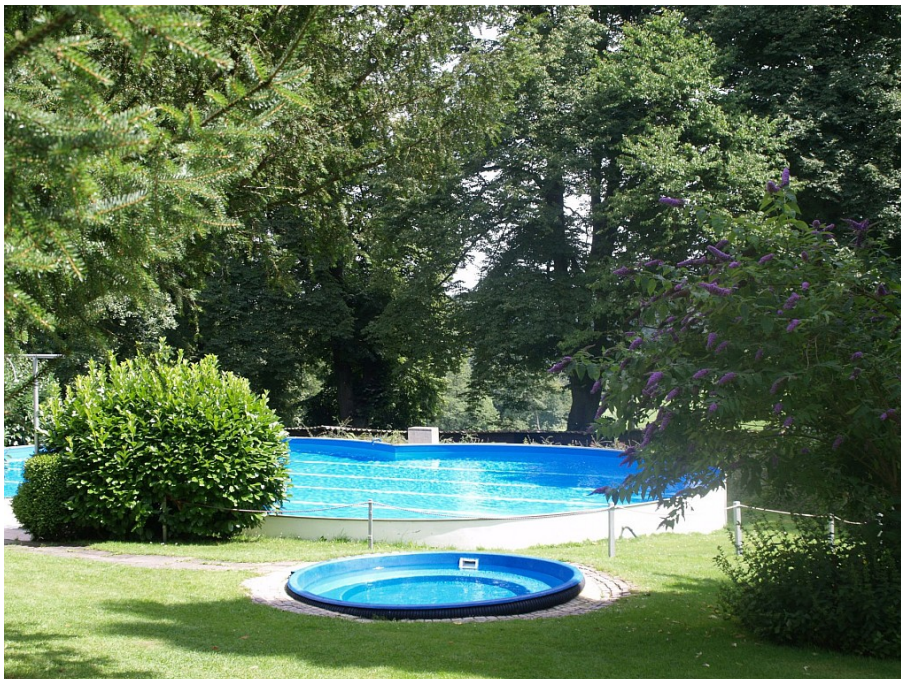
Woensdag 6 augustus Poulseur - Dinant.

Terwijl iedereen op de camping nog op één oor ligt, ben ik om negen uur alweer op weg. Allerlei plaatsjes schuiven voorbij. Dan weer eens langs het water en dan weer eens op een weg. In Hamoir doe ik boodschappen en op een terrasje bij een brug over de Ourthe drink ik koffie. Als ik daar zit komen er twee andere fietser aan, die ook op het terrasje gaan zitten. Ik probeer zo goed en zo kwaad als dat gaat in het Frans wat over mijn fiets te vertellen. Ik pak zelfs het woordenboekje erbij, want de getallen zijn nog wel een probleem. Dan gaat het geleidelijk omhoog door een bos naar Jenneret. Bij een oude Romaanse kerk zit een hele klas met meiden te kwetteren in de schaduw. Even later blijkt het dat de "hapkar" even verderop wordt geparkeerd en er stijgt een luid gejuich op. De kinderen gaan rustig en gedisciplineerd in de rij staan, het is gewoon een feest om naar te kijken. Ik zet het op de foto.

Even buiten het plaatsje vind ik een bankje bij een één of ander monument. Ik zit daar heerlijk in het zonnetje lekker mijn boterhammetje op te eten. Daarna gaat het weer steil omhoog naar Vervoz. Dat blijkt een plekje te zijn waar een kasteel en een soort kerkje staan. De hitte slaat weer toe en het is het een kwestie van drinken en nog eens drinken om niet te veel vocht te verliezen. In Chiney ga ik verkeerd en kom op de grote weg naar Dinant, maar in Achéne zie ik kans om via een ander weggetje de route weer op te pakken. Dat laatste stuk naar Dinant gaat dan weer door een stil dal bergafwaarts. Ik kom langs de abdij waar het Leffe bier wordt gemaakt. Ik kijk even in de kapel en loop even naar het bronnetje. Dan boodschappen doen en wat kaarten kopen. De camping ligt even te noorden van Dinant en ik zet daar mijn tent op aan het water. Weer druk: twee wegen en een spoorlijn, het is niet anders. 's Avonds zie ik op de camping dat er een jong stel ook aan het fietsen zijn. Uit een gesprekje blijkt het dat zij ook de tocht naar Parijs aan het maken zijn. Zij hebben vandaag een rustdag gehouden en gaan morgen weer verder. Het zal blijken dat we elkaar toch wel een aardig aantal dagen gezelschap zullen gaan houden, maar dat weten we dan nog niet.

Voormalige Lutherse kerk in Vaals.

Zwembad Natur und Sport Aachen.

Donderdag 7 augustus. Dinant - Forges.

Even over half negen ga ik weer op weg. Eerst naar Dinant. Over de sluis ga in naar de overkant van de Maas. Ik heb vandaar uit een mooi zicht op de stad met de kerk die voor een grote rots is gelegen. Ik maak enkele foto's. Het is bewolkt weer, dus veel kleur zal er niet op te zien zijn. Ik gebruik de brug die tegenover de kerk ligt om weer aan de andere kant van de Maas te komen. Ik zet mijn fiets voor de kerk en ga naar binnen. Het is toch aardig om te bekijken hoeveel kerk men nog neer kan zetten op zo'n klein stukje grond. Aan de overkant van de straat ligt een restaurantje. Ik ga er zitten en drink een kop koffie. Dan weer over de Maas en via de westoever naar Waulsort. Daar steek ik weer de Maas over. Zo kom ik op een rustig fietspad. Er hangt een dreigende bui boven de Maas en het duurt niet lang of het begint te storten. Gauw trek ik de poncho aan en zoek mijn weg door de stromende regen. Ik mis iets en blijf dus wat te lang op de grote weg. Al gauw bemerk ik mijn fout en via een zijweggetje kom ik toch weer op de route. Het is weer een voormalige spoorbaan. Even voorbij Dinant zag ik de spoorrails nog liggen, dus het is niet zo moeilijk om het juiste spoor weer te bereiken. Onderweg zijn er allerlei oude stationnetjes te zien. Op het fietspad kom ik wandelaars en andere fietsers tegen. En als ik aan het eten ben zie ik de twee Nederlanders. Ze komen me met een aardig vaartje achterop. Een groepje jongeren vraagt aan mij de tijd. Even verderop heb ik een auto met enkele jeugdleiders zien staan. Daar zal hun "hapkar" wel staan. Vlak voor Mariënbourg begint het weer te gieten. Ik schuil bij het stationnetje. Wat blijkt, het echte stationnetje ligt wat verderop, maar hier is een spoorwegmuseum ingericht. Er liggen oude locomotievenloodsen en op sommige sporen staan erg fraaie locomotieven. Stoom, diesel en allerlei oud materieel. In de stromende regen wordt ook een locomotief op stoom gebracht. In de restauratie zitten enkele mensen die wel een ritje met de trein zullen gaan maken. Als de regen bijna is opgehouden, loop ik met de camera rond en maak een heleboel plaatjes. Als het weer droog is ga ik door Mariënbourg naar Bossu en Fagne. Daar ligt een fraai kasteel. De weg stijgt naar 260 meter, maar het is droog, dus te doen. Tussen Dailly en Boutonville fiets ik een Belgische groep jongeren achterop. Ook zij zijn op weg naar Parijs. Ze hebben geen bagage bij zich. Er is een volgwagen voor die bagage, maar ook voor het eten en drinken. Al kletsend fiets ik de groep voorbij. Omdat ik de bel wil gebruiken mis ik de klepel. Ergens verloren. Weer een boodschapje wat ik Laon wil doen. In Baileux doe ik boodschappen bij een gezellige winkelier. Hij vraagt honderduit. Waar naar toe, of ik het leuk vind en hoe lang ik al onderweg ben. Op de camping blijkt ook een winkeltje te zijn. Ik laat het eten wat ik gekocht heb en ga in het restaurantje bij de camping La Camargue een pizza eten.

Mag wel eens een keertje. Die nacht valt er weer veel water over de tent en het blijkt dat hij toch echt niet meer waterdicht is. Jammer, maar het is niet anders.

Vrijdag 8 augustus. Forge - Laon.

Als ik de tent weer heb ingepakt koop ik nog wat in het winkeltje. Daarna naar Cendron. Dat ligt bij de Franse grens. Bij de grensovergang staat een monument. Op deze plaats hebben de geallieerden de Belgische grens overgestoken. Dat zal in 1944 zijn geweest. Zo vlak voor het Ardennenoffensief. Het is nu een verlaten plekje waar stenen en vlaggen het verleden markeren. Cafeetjes zijn opgeheven en staan nu leeg. Na de grens gaat een geasfalteerde bosweg omhoog. Verboden voor auto's. Op hoogte gekomen, heuvel de weg nog wat. Er is goed te fietsen. Af en toe valt er een buitje, dus jas aan, jas weer uit, jas weer aan enzovoort, enzovoort. In Dagny kom ik de Belgische groep fietsers weer tegen, ze zitten met z'n alleen op een pleintje te eten. Het is een gezellig gezicht. Ze zwaaien en roepen. Ik zwaai ook en roep wat. Ik weet niet meer wat. Bij een kerkje even verderop ga ik ook wat eten en als ik weer verder ga, fiets ik een stukje met de groep mee. Ik knoop met een roodharig joch van 15 jaar een gesprekje aan. Ze zijn met zo'n 25 meisjes en jongens onderweg naar Parijs. Ze zijn in Mechelen begonnen. Het is toch wel een zware route. Voor hem niet, maar voor sommige meisjes wel. Die moeten vaak lopen. En je weet het: de langzaamste bepaalt de snelheid van de groep. De tocht wordt uit gezondheidsoverwegingen

Mijn tentje bij Natur und Sport Aachen.

Bij een voormalig stationnetje.

gemaakt. Zoiets van de stadse “bleekneusjes”. De ziektekosten-verzekering betaalt het één en ander. Ik spreek zo moed in. Het is voor sommigen toch wel heel erg zwaar. Ze willen vandaag ook naar Laon, maar of ze dat halen? Het landschap wordt steeds weidser en daarmee krijgt de zuidwesten wind die toch wel aardig aan het waaien is, steeds meer vat op de eenzame fietser. Soms gaat het niet harder dan 10 kilometer. De regen is opgehouden, maar de wind is er voor in de plaats gekomen. Boven op een heuvel maak ik een foto van de groep bleekneusjes en ik zie in de verte ook de Nederlanders aan komen. Ik fiets dan weer eens verkeerd. Later hoor ik de twee nog hebben geroepen. Maar ja .....

Het wordt zo'n stuk van 21 kilometer van stevig trappen, af en toe zitten en wat water drinken. Dan zie ik in de verte de heuvel waar Laon bovenop ligt, opdoemen. Een blauwige grijze bult met een paar puntjes van kerktorens. Grote maïsvelden en grote korenvelden liggen links en rechts van de weg. Niets wat ook maar enige beschutting geeft. Het is zwaar.

Bij Monceau zit ik even op een muurtje. Dan komen de twee Nederlanders weer voorbij. Ze stappen af en maken een praatje. Ze hebben nog zo geroepen, maar ja. Nu hebben ze in een restaurantje koffie gedronken. We besluiten om samen verder te gaan. We geven elkaar enige luwte. Dat is voor mij een verademing. Ook ik neem af en toe de kop. Dan fietsen we Laon binnen. Doen bij een grote supermarkt boodschappen en vervolgen onze weg naar de camping van Laon. Die ligt aan de zuidoostkant van het stadje. Dat wordt ook nog even een klein klimmetje overwinnen, maar dan kan de tent in een nood tempo worden opgezet. Want er komt weer een bui aan. In record tempo zet ik, naar ik later hoor van iemand, de tent op.

Zaterdag 9 augustus.

Vandaag ben ik de hele dag in Laon gebleven om boodschappen te doen. Toen gisteren die bui losbarstte, bleek hoe lek het dak van de Mier eigenlijk is. Met grote stralen loopt het water over de binnen tent naar beneden. Alles wordt op deze manier hartstikke vochtig. Niet echt gezond dus. Ik ga dus vandaag iets anders proberen te kopen. Of dat zal lukken in Frankrijk moet nog maar blijken. Ik vraag bij de receptie van de camping of er ook ergens een soort buitensportwinkel te vinden is in Laon. Bij de Carrefour is het antwoord. Ik moet ook nog gewone boodschappen doen, dus maar eens zien. Het is een mistige morgen en zo ga ik op weg naar het Centre Commercial. In Frankrijk liggen die meestal buiten de stad op een enorm terrein, waar je van alles en nog wat kunt vinden. Ik loop door de reusachtige Carrefour, vind van alles en nog wat, maar geen tenten. Als ik weer buiten sta, is de zon intussen gaan schijnen. Als ik over het parkeerterrein fiets, zie ik een Intersport. Daar zou je in Nederland wel zoiets als een tentje kunnen vinden. Ik ga naar binnen en loop wat rond. Inderdaad een soort koepel/tunneltentje met drie boogstokken met een gewicht van 4 kilo. Ik kijk naar het plaatje op de verpakking. Het ziet er niet verkeerd uit. Met een prijsje van zo'n € 95 is het wel geschikt om het een week of vier in uit te houden. Dus hup achter op de fiets. Als ik de camping op kom, zeggen de medereizigers op de fiets, Arjan en Anneke dat het wel dachten. Ze vragen uitgebreid naar de tent, terwijl er pannenkoeken worden gebakken en opgegeten. Daarna breek ik de Mier af en na enig puzzelen staat het oranje koepeltje. Het ziet er wel gezellig en stevig uit. Maar ja, die oranje kleur, ik had geen keus, dus .....

Ik zet de tent op een plaatje tegenover neer. Toch wat rustiger. Daarna neem ik afscheid van het dak van de Mier en laat hem in de afvalbak zakken. De vleugel zet ik ook voor de nieuwe tent. Het past allemaal mooi. Dit gooien we dus niet weg. Na het opzetten ga ik een hapje eten. Daarna pak ik de rugzak in, neem mijn fototoestel en vraag aan de campingbeheerder hoe je gemakkelijk te voet in de stad komt. Hij wijst mij een weg langs het kerkhof en dan schuin omhoog de heuvel op. Het is een hele mooie weg, die deels door het bos omhoog klimt. Het is echt een voetpad. Boven kom ik onder de muur terecht. Ik ga rechtsaf en kom bij een stadspoort terecht. Ik ben even de draad kwijt. Maar er is een voetganger die mij uitlegt hoe ik bij de kathedraal moet komen. Aan het einde van een winkelstraat steekt de witte kerk af boven de toch wat grauwe huizen. De torens zijn heel fraai. In een foldertje lees ik dat eigenlijk alle gotische kerken zijn afgekeken van deze kerk in Laon. Het is

hier de vroege gotiek. Behalve dat vallen ook de torens op. Twee van de vier torens zijn gesneuveld tijdens de Franse revolutie, maar de torens die er nog staan hebben een verhaal.

Op de torens staan beelden van ossen. Het verhaal gaat dat de stenen die nodig waren voor de bouw naar boven werden gebracht met karren die door ossen werden getrokken. Op een gegeven moment valt één van de ossen dood neer. Hij is bezweken onder de zware last. Dan verschijnt er plotseling een “engel – os” uit de hemel en wekt de dode os weer tot leven. Zo houden de beelden van de ossen op de torens het verhaal levend.

Binnen in de kerk is het heel sober, geen beeldhouwwerken en geen gebrandschilderde ramen. Dan loop ik weer door de stad. Op het Raadhuisplein is het een drukte van belang. Al toeterend komen er allerlei auto's aanrijden. Allemaal bezet met trouwlustige paartjes. Ook de volgauto's maken een kabaal van je welste. Ik pin geld bij een automaat, want op het Franse platteland vind je geen automaten. Daarna loop ik via de stadsmuur weer terug. Halverwege zie ik nog een oude kloosterkerk. Ik ga er even naar binnen. Er zit een vrijwilligster die de boel in de gaten houdt en ook turfjes zet in een soort bezoekersschrift. Het is een kloosterkerk er dus zijn er helemaal geen versieringen te zien. Dan daal ik weer af. Op de camping pak ik nog even mijn fiets. Bij het Centre Commercial zit ook nog en fietsenmaker. De mevrouw doet er wat lacherig over, maar ik krijg een bel voor niks. Bij de tent maak ik mijn potje klaar en zit nog wat met Arjan en Anneke te kletsen. Dan de tent in en maffen. Als ik de volgende morgen wakker word regent het op de tent.

Zondag 10 augustus.

Vandaag in Laon gebleven. Ik loop weer naar de stad via het pad waar ik gisteren naar omlaag kwam. Heel mooi. Ik loop weer langs de muur en kom bij een poort terecht waar allemaal bloempotten hangen aan een hek. Het is een prachtig gezicht. In de poort hangt een geëmailleerde kaart waarop vermeld staat hoeveel kilometers het is naar bijvoorbeeld Jeruzalem, Santiago de Compostella en Rome. Er staan nog veel meer bestemmingen op. Santiago en Rome treffen me. Naar Santiago ben ik al gefietst en Rome komt, naar ik denk, in 2009 aan de buurt. Dan naar de kerk van de Tempeliers. De kerk ligt in een soort parkje bij een museum. Het museum laat ik voor wat het is. De zeskantige kerk, het is eigenlijk meer een kapel, vind ik in zijn eenvoud heel erg prachtig. Er staan allerlei mooie planten en bloemen voor. Het is er fotogeniek, dus ik schiet heel wat plaatjes. Achter de kapel is een soort uitbouw, het is de plaatst waar het sacrament van de eucharistie gevierd zal zijn. In de bijna lege kerk staat een stenen Tempelier, hij houdt de wacht over het eeuwenoude gebouw.

Weer op straat gekomen loop ik weer verder over de muur. Naar de noordkant van de stad. Daar ligt een soort parkje waar de schutterij vroeger zijn oefeningen hield. Dan heb ik weer zicht op de heuvels vanwaar ik ben gekomen. Heel indrukwekkend.

Dan naar het station. Ik onderzoek hoe ik in Reims met de trein kan komen. Voor € 13,20 met senioren korting heen en terug. Daar ga ik niet voor fietsen. Trouwens daar heb ik de tijd ook niet voor gezien de tijd die ik bij de naturalisten in Aken heb doorgebracht. Ik wil met de Oma, het trammetje dat het station met de bovenstad verbindt, weer terug. Het blijkt dat de tram in reparatie is. Dus loop ik beneden langs terug naar de camping.

Maandag 11 augustus.

Ik ben al om halfzeven wakker. Ik schrijf een brief aan Jenny en ga op weg naar het station. Bij het station is het Bureau de Poste. Ik ga daar in de rij staan wachten. Na een kwartiertje ben ik aan de beurt. Omdat ik rijkelijk vroeg ben, geeft het niet. De beambte haalt een pakje en ik vul de papieren in. Dan gaat de tent erin en dan is het de beurt aan de Poste om de zaak af te leveren in Nederland. En dan zit ik voor het eerst op een Frans stationnetje. Ik zie een soort TGV naar Parijs vertrekken en dan komt mijn dieseltje naar Reims. 80 Kilometer in een kleine drie kwartier. Het landschap golft. De kathedraal is indrukwekkend, waterspuwers en een veelheid van beelden en voorstelling kijken mij aan. De kathedraal is de plek geweest waar de vroegere koningen van Frankrijk werden

Zicht op Luik.

De camping bij Poulseur.

Fietspad langs de Ourthe.

Meisjes wachtend op de "hapkar".

Kamperen bij Dinant langs de Maas.

Spoorweg museum bij Mariënbourg.

Een lok onder stoom brengen.

Cendron monument Tweede Wereldoorlog.

De vlakte met in de verte Laon.

Mijn nieuwe tent op de camping van Laon.

De torens van de kathedraal van Laon.

Opsomming afstanden naar Santiago de Compostella.

Daar heb ik gefietst, door die vlakte.

De kathedraal van Reims.

Franse lelies op het dak.

Een van de monumentale ingangen.

Restauratie werkzaamheden in Coucy-le- Chateau Auffrique.

gekroond. Daarom is het hele dak aan de bovenkant afgesloten met gebeeldhouwde Franse lelies. Ook allerlei voorstellingen zijn er te bewonderen boven allerlei ingangen. Beelden, beelden en nog eens beelden. Allemaal voorstellingen van hemel en hel, heiligen en gewone werklieden zijn er bij elkaar te zien. Heel indrukwekkend. De binnenkant is weer redelijk leeg. Alleen de gebrandschilderde ramen zijn wel mooi, maar op de foto blijft daar heel weinig van over. Om twaalf uur loop ik naar een restaurant wat voor de kathedraal ligt. Ik bestel er een Plat du jour. Biefstuk, friet, sla en een soort champagne. Dat alles voor € 21, == Het is weer wat anders dan rijst. Daarna loop ik weer naar de kathedraal en maak een heleboel foto's. De kerk is echt aan de buitenkant een soort prentenboek. Veel is er door mij niet meer van te begrijpen. Kon de Middeleeuwer dat wel? In een winkeltje tegenover de kerk kijk ik mij de ogen uit, want er hangt van alles en nog wat. Het mooist vind ik de geweven wandkleden met allerlei voorstellingen. Het zijn kopieën van heel oude kleden. Als ik nog eens heel veel geld heb, ga er nog eens naar toe. Ik ga verder en loop naar de oude Romeinse poort van Mars. Daarna volgt een rij van allerlei parken. Mooi aangelegd en hier en daar zijn er allerlei waterlopen. Dan weer naar de trein. Als ik op het station zit, belt Maaïke. We praten wat. Ze wil een afspraak maken om op mijn verjaardag te komen, maar ik ben er niet, dus dat gaat niet door. Als ik in de trein zit, zie ik nog wat oude locomotieven en treinstellen staan. Zomaar om de herinnering van oude tijden levend te houden. Als ik in de trein zit belt Leny ook nog, maar dat neem ik niet aan. Moe, maar voldaan neem ik weer plaats voor mijn tentje. Morgen weer verder.

Dinsdag 12 augustus. Laon Nattig

Het heeft vannacht geregend en als ik wakker word doet dat het nog. Ik constateer dat de tent van binnen droog is. Gelukkig maar, want dat is toch wel belangrijk. Als ik alles weer heb ingepakt ga ik aan een dagje beginnen die me nog lang zal heugen: tegenwind uit het zuidwesten, foei. En als je dan ook nog af en toe omhoog gaat is het toch echt wel afzien. Maar nu zit ik aan een meertje op een camping, pal aan het water. Het inpakken met zo'n tunneltentje gaat best wel handig. Tot Pronte gaat het meest door de bossen. Ze liggen er mooi bij en de wegen er door zijn niet slecht. Even voor Pronte aan een meertje koffie gezet en wat gegeten. Het miezerig regentje houdt op en de zon doet verwoede pogingen om er door te komen. Op de camping van Laon waren gisteren Belgische meisjes op de fiets ook gekomen. Zij halen mij in. Ik zwaai dat ik de weg weet en ga door. Het gaat achter het klooster van Prémonte echt lekker omhoog en boven gekomen gaat verder door het bos naar Coucy-le-ChateauAuffrique. Het plaatsje is niet groter dan een dorpje, maar ligt wel op een heuvel, met stevige muren om de vroegere bewoners te beschermen. Ik fiets naar de kerk. Prachtig op de rand van de heuvel gelegen. Ik zet de fiets even neer en loop over de omwalling. En mooi vergezicht wordt mijn deel. Als ik wat verder over de muur loop zie ik dat er mensen aan het werk zijn en stenen bewerken. Met middeleeuwse werktuigen maken ze de stenen op maat. Beitels en linialen en zijn daarbij erg belangrijk. Ik verlaat het stadje door de poort die aan de andere kant ligt. Steil omlaag. Na een minuut of wat ga ik op een bankje in de zon mijn boterhammetje opeten. Dan gaat het weer verder. Heuvelend, omhoog en omlaag. Ik blijf de weg volgen en ga niet volgens de officiële route. Die is nog steiler. Boven staan de mooi gekleurde koeien van de streek. Ik ga weer voort tegen de wind in en soms ook niet harder dan 8 kilometer. De streek is wat anders. Ik kom hier huizen tegen die trapgeveltjes hebben. Geen Nederlandse, hoewel het er erg veel op lijkt. Net echt zo van die Franse, met grauwe stenen. Het ziet er heel bijzonder uit. Ik besluit er morgen een foto van te maken. Maar de volgende dag zie ik ze niet meer. In Attigny doe ik boodschappen. Het weer is intussen opgeklaard en ik ga niet verder en zet mijn tent op de camping Municipal neer. Aan het water met een picknickbank. De drie Belgische meisjes gaan nog wel verder. Maar ik vind het voldoende. De camping is erg verzorgd, veel beter dan die in Laon.

Chateau van Pierrefonds

Maria en Kind in St. Jean aux Bois.

Woensdag 13 augustus Attigny - Montjay Le Tour

Dit is een dag van afzien geworden. Er zijn tot vlak voor Parijs geen campings, dus ik moet wel ver. Het zal een dag worden van 7½ uur op de fiets en dat met tegenwind. Ik zit trouwens al om acht uur op de fiets. De kracht van de wind is zo 4 tot 6 uit het zuidwesten. De route loopt aan de camping voorbij, dus dat is gemakkelijk.

Na Trosly gaat het weer lekker omhoog. Zo steil dat ik af en toe moet stoppen en moet uit hijgen. In Pierrefonds staat een prachtig kasteel en ik scharrel door het dorpje om het op de plaat te krijgen. Ik fiets zelfs nog een stukje terug, omdat daar zo'n foto plekje is.

Weer terug doe ik in een winkeltje wat boodschappen en als ik buiten kom staat er een vrouw naar mijn fiets te kijken. Ik krijg een heel gezellig verhaal te horen over haar fietstocht langs het IJsselmeer. Die kleine huisjes zijn haar erg bij gebleven. Ze had het over Volendam en Marken. Dan gaat het via een heel mooi fietspad, waarvan het begin niet goed beschreven staat naar St. Jean aux Bois. De naam zegt het al: het ligt midden in de bossen, heel fraai. Het dorpje is vroeger eigenlijk een heel groot vrouwen-klooster geweest. Prachtige straatjes liggen er. Heel fotogeniek. Dus ik kan mijn hart weer ophalen. En overal staan bloemen en zijn er prachtige doorkijkjes. En het lijkt of de nonnen even weg zijn. De huizen worden nu door gewone burgers bewoond, maar die hebben er een prachtige plek van gemaakt. De kerk waar de nonnen vroeger bijeen kwamen, is nu een zeer eenvoudige parochiekerk. Bij de kerk is een tuinman aan het werk. Als hij merkt dat ik een foto wil maken stopt hij even met schoffelen en geeft mij de gelegenheid deze foto te maken.

Dan weer verder en af en toe weer stijgend door het fraaie bos. In de bossen liggen ruïnes van de Gallo Romeinen. 't Is jammer, ik kan ze niet vinden en ik fiets ook nog fout. Dus gaat de stelregel weer op: de omweg is ook mooi. Via Orrouy kom ik ook in Bethisy St. Martin terecht. Het voordeel is dat dit stukje wel wat gemakkelijker is. Dan gaat het weer via de vlakke omhoog.

In Nery zoek ik een plekje om te kunnen eten, een bankje of een bushalte. Maar niets van dat al. Ik ga het dorpje in en als ik een plekje heb gevonden, roept een man mij toe dat ik wel bij hem mag eten. Lijkt me ook wel eens gezellig. Ik zet de fiets op zijn erf en hij neemt mij mee naar binnen. Een grote hond bewaakt zijn baasje. Het beest is al gauw tevreden en ik pak mijn eet spullen uit en zet het op de tafel. Hij pakt ook iets uit de koelkast, een blikje makreel. Zelf neemt hij ook een stuk stokbrood en zo zitten we samen gezellig te eten. Ik probeer wat in het Frans te vertellen en hij ook. Het gaat hem natuurlijker gemakkelijker af, maar we verstaan elkaar en krijgen toch zo een goed gesprek. Over Nederland en mij fietstocht. Dat is heel leuk en heel interessant. Zijn vrouw is vandaag naar hun dochter die in Bologne sur Mer woont. Ze is er helemaal alleen met de auto naar toe. Hij moet op de hond passen. Als ik nog eens voorbij kom, dan mag ik rustig aanbellen. Hij ontvangt wel meer mensen bij hem thuis. Hij knoopt kennelijk graag een praatje met reizigers aan. Aardige man. Dan de vlakke weer op. De plaatsjes rijgen zich aan één. Hier en daar heeft men het graan geoogst en is men zelfs al aan het ploegen. Bij de vroegere Abdij van Chaalis wil ik thee of koffie drinken, maar er is niemand in het restaurant te zien, dus ga ik maar weer verder. Ik vind de route aan de hand van de foto die in het boekje staat. Dan via een mooi bospad naar een wat grotere weg en dan rijgen de dorpen zich weer aan één. De dorpen worden steeds drukker en welvarender. De huizen gaan in uiterlijk ook vooruit. Ik heb de stille streek van het noorden van Frankrijk kennelijk verlaten en kom nu in de buurt van Parijs.

In Mensy wijk ik van de route af en ga op weg naar de camping in Montjay Le Tour. Ik doe boodschappen in Claye-Souilly en klauter met volle fietstassen weer omhoog langs een drukke weg. Na 8 uur vind ik een stenig plekje op de camping.

Ze willen voor 1 fietser met klein tentje € 26 hebben, maar dat gaat mooi niet door. Ik leg € 20 op de balie en dat is het dan. Ik krijg korting, dus als je niet probeert, dan ..... Maar ik vind het nog duur. In razende vaart zet ik de tent op en ga wat eten. Als de duisternis invalt doe ik de afwas. Het mag dan duur zijn, maar de camping ziet er niet netjes uit. En hoe is het met de knieën? Ze doen wat zeer, maar het is toch maar weer gelukt. Morgen op naar Parijs en mijn verjaardag vieren.

Camping vlak voor Parijs.

Canal de L'Ourq, La Geode.

Donderdag 14 augustus. Montjay Le Tour - Franconville.

Vandaag is het mijn verjaardag. Nu ik deze tocht met vertraging aan het maken ben, heb ik mij voorgenomen om op deze dag Parijs binnen te gaan fietsen. Als ik aan het boterhammetje zit word ik door Jenny en Tante Leny gebeld. Uiteraard gefeliciteerd. Dat doet me goed. Ik zit hier nu toch maar weer en heb sinds gisteren zo'n 800 kilometer gefietst, ook niet niks. Ik ben nu 65 jaar en heb de pensioengerechtigde leeftijd bereikt. Ik kan je vertellen dat het niets uit maakt, ik nog precies dezelfde, dus .....

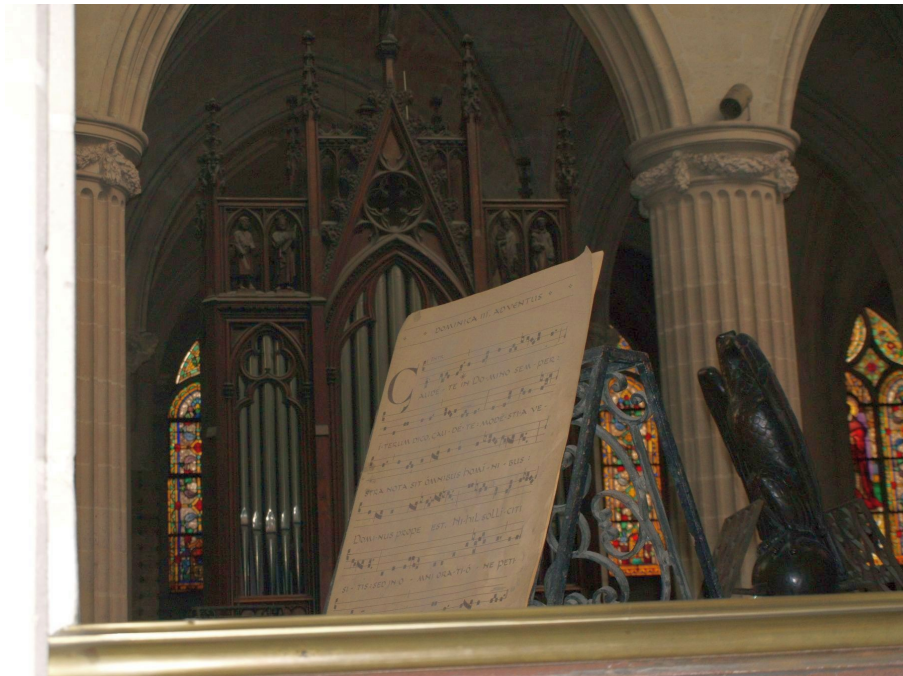
Om half tien heb ik alles weer ingepakt en duw mijn fiets omhoog naar de uitgang van de camping. In het dorpje doe ik wat boodschapjes en fiets daarna verder. Villeparisis, daar moet ik de route weer oppakken. Het punt is het Canal de Latour. Langs het kanaal fietst het riant. Soms gaat het even omhoog naar een aansluitende weg. Ergens langs het kanaal kom is een verschrikkelijk lelijk elektriciteitshuisje tegen. Maar de lelijkheid is verstopt achter een prachtige muurschildering. Ik maak er een foto van met mijn fiets ervoor. Het is het moet het thuisfront verbeelden, maar dan op de stadsgrens van Parijs. Verder maar weer langs het kanaal. Er komen steeds meer industrieën langs het kanaal. Maar ook huizen, soms nieuwe appartementen met prachtige balkons. Je zal daarboven wel een prachtig uitzicht hebben op kanaal en stad. Steeds meer kom ik dus in de eigenlijke stad. Dan via het Parc de la Poirier waar veel hardlopers hun dag parcours lopen. Ook zijn er langs het kanaal allerlei activiteiten voor kinderen georganiseerd. Er liggen rubberbootjes waarin kinderen een bepaald parcours kunnen varen, er zijn klimmuren en er zijn ook allerlei spelletjes uitgezet. Het is vakantie en niet alle Parijzenaars hebben de stad verlaten blijkt. Dan zie ik aan de overkant La Gedode liggen. In de weerspiegeling van de Geode zie ik dat wat er achter me ligt. Heel fraai.

Bij Martin kan ik het even weer niet vinden, ik ga te vroeg het kanaal over, maar met behulp van mijn richtingsgevoel kom ik toch weer op de goede plek. Dan gaat het eigenlijk probleemloos verder. Het einde van het kanaal gaat over in een Avenue die weer uitkomt bij de Bastille. Ik heb er wel wat tegenop gezien, Parijs is zo'n grote stad en geen enkel fietspad te bekennen. Maar dat valt wel mee. Er zijn wel fietspaden. Er staat dan ergens op het asfalt een groene fiets. Soms is dat links en soms is dat rechts van de weg. Hier en daar staat er een geparkeerde auto in de weg, maar dan ga ik verder op de rijbaan. Soms moet je het pad delen met de bussen en de taxi's. Het enige hinderlijke is dan de uitlaatgassen. Op de camping hoor ik later dat het nu in augustus wel erg stil is in Parijs, want velen zijn op vakantie. Nu dat komt goed uit. Waar ik veel meer last van heb zijn de toeristen die voor een paar euro's per dag een witte fiets huren. Ze slingeren en kijken van overal naar en letten niet echt op het verkeer. Ook de voetgangers weten er wel raad mee. Ze wachten niet op een groen licht bij de oversteekplaatsen, ze steken lukraak over! Zo kom ik al scharrelend op de Place de la Bastille. De plek waar de vroeger gevangenis heeft gelegen. Het is nu een druk plein waar het verkeer zijn weg probeert te vinden. In het midden staat een zuil, dat is alles. Ik stap af en maak een foto. Dan weer verder naar de Nôtre Dame. Op het plein voor de kerk is het een drukte van belang. Ik maak een paar foto's en bel Jenny. In de buurt staan allerlei gids met verschillende vlaggetjes. Zijn verzorgen rondleidingen door de buurt in allerlei talen. Dan ga in de buurt een hapje eten. Bij, wat later blijkt, een oud restaurantje gelegen bij een brug over de Seine. Le Petit Pont geheten. Ik zet de fiets op de stoep en bestel het dag menu. Het restaurant en ligt er al sinds 1896 en wordt nog steeds door dezelfde familie beheerd. Het dagmenu is kip met aardappelpuree en een frambozen toetje. Naast mij zitten een paar Amerikaans meiden die reageren op wat ik zeg in het Nederlands. We hebben een gesprek over mijn tocht. Het is gemakkelijk om te zien hoe de obers het voor elkaar krijgen om toeristen zover te krijgen dat ze hier willen gaan eten, dus naar binnen praten. Ik vraag aan de ober of hij iets in mijn routeboekje wil schrijven. Hij doet het graag en schrijft er de volgende tekst in:

Nous sommes à Paris 14 août 2008. Il est 13H06 et nous sommes deviant Nôtre Dame Paris.

Zwembad Clubnaturiste Air et Soleil, Parijs.

Kerk Parijs. Oud Gregoriaans notenbeeld.

Dan wissel ik van boekjes, Benjaminse gaat in de tas en Sweerman, met de route van Van Gogh, wordt in de kaarten tas gestopt. Ik reken af en ga via de kaart naar het Gare du Nord. Als ik bij een verkeerslicht sta te wachten krijg ik allerlei complimenten zo van: chapeau et bon courage. Het klinkt wel leuk. Maar ik ga weer verder. Na het boekje van Benjaminse is de route en manier van beschrijven een verademing. Het is de manier die ik gewend ben. Door drukke winkelstraten ga ik steeds meer naar het noordwesten. Ik vind probleemloos mijn weg. Ga over het eiland St. Dennis. De straten worden steeds welvarender. De smeltkroes die de binnenstad van Parijs is ga ik weer zo'n beetje verlaten. De rijke Parijzenaars hebben het hier goed voor elkaar. Ik fiets om het Lac Enghien, het is er erg mooi. Prachtige huizen, wegen en parken. Ik fiets tot Ermont. Daar moet ik de weg zien te vinden naar de Clubnaturaliste Aire et Soleil in Franconville. Ik vind mijn weg en na een regenbuitje sta ik voor de poort van het terrein. De poort is dicht, maar gelukkig komen er net wat mensen uit. Nee er kan hier volgens hen niet gekampeerd worden, maar hij zal het even aan de voorzitter vragen. Even later komt voorzitter Raymond en roept mij al vanuit de verte toe dat ik hier van harte welkom ben. Hij wijst me een plekje en laat me alles zien. Een mooi en vrij nieuw clubgebouw en een mooi rechthoekig zwembad. De toiletten zijn aan vernieuwing toe evenals de douches. Maar ze kunnen gebruikt worden en ze zijn schoon. Als ik de tent heb staan vraag naar een manier om in Parijs te komen. Lopen naar een halte, zo'n vijf minuten en dan met bus en trein naar het gare St. Lazars. Ik kook mijn potje en tijdens het schrijven in mijn dagboek begint het weer te regenen. Maar het is heerlijk om weer in je blootje onder de luifel te kunnen zitten. Het is de hele dag droog gebleven op één buitje na. Wat een verjaardag. En dan zo'n fijn terrein met een heerlijk zwembad wat wil ik nog meer. Ik zal hier zo'n dag of vier blijven. Twee dagen naar Parijs en twee dagen uitrusten.

Vrijdag 15 augustus.

Vandaag een heerlijke rustdag. Het zonnetje schijnt en dan is het voor fietsers erg belangrijk om de was even te doen. En dat doe ik dus ook. Ik vind op het terrein een droogrekje en hang daar mijn was op, lekker in het zonnetje. Dan pak ik de fiets en ga naar Francoville om geld te halen en om boodschappen te doen. Ik ben weer snel terug en breng de dag verder door in het zwembad, liggend op een zonnebed in de buurt en kletsen met verschillende mensen. Er komt iemand die de hele tijd met mij Engels wil spreken, maar dat doe ik niet. Ook praat ik met de voorzitter over de vereniging. Ik merk dat er dezelfde verenigingsperikelen zijn als bij Zon en Leven. Vooral is het moeilijk om de naturalistische waarden hoog te houden. Volgend jaar wil men een sauna gaan bouwen. Ik lees in de notulen van de vergadering dat iemand de vraag heeft gesteld: wie gaat dat allemaal schoonhouden? Die vraag heb ik meer gehoord. Maar het is niet onverstandig dat men iets aan het sanitair gaat doen, wat het ziet er wat onderkomen uit. Wat mij opvalt is dat er geen caravans op het terrein staan. Het zijn allemaal houten huisjes. Gelijke grootte en ook dezelfde kleur. Ik vraag Raymond de voorzitter waarom dat is. De reden is, dat wij allemaal gelijk zijn. Dat willen we niet alleen bloot aan elkaar laten zien, maar dat ook uitdragen in de behuizing waarin wij leven als wij op de vereniging wonen en leven. Die gedachte spreekt mij wel aan. Ik heb al veel verenigingsterreinen gezien en die staan vol met allerlei "bouwsels". Mooi en lelijke. Omringd door tuintjes waar soms ook nog kaboutertjes in staan. Dure caravans en bouwvallen. De gelijkheid is er op die manier niet te zoeken.

Zaterdag 16 augustus.

Vandaag ben met de bus en de trein naar Parijs geweest. Veel gezien, erg veel gelopen en honds moe weer op het terrein teruggekomen. Eerst ben ik naar de bushalte gelopen. Dat was maar zo'n vijf minuten lopen. Bij de bushalte blijkt het dat er verschillende lijnen die ongeveer dezelfde richting uitgaan. Je hebt circuit A, B en C. Je moet dus goed kijken naar de halte opsomming. Bij de halte is een digitaal scherm waarop je kunt zien hoe lang het nog duurt voordat de bus komt. Op het station koop ik een retourtje.

Parijs, stalletjes langs de Seine.

Het Louvre, zicht op de Mona Lisa.

De muzikale school?

Huis van Theo en Vincent.

Mont Martre, uitzicht over Parijs.

Laat je niet vangen!

De automaten werken niet, dus moet ik op zoek naar het loket. Omdat het station gerenoveerd wordt, staat het loket buiten naast het stationnetje. Op het perron stempel ik het kaartje af. Ik kom aan het station St. Lazare. Ik loop eerst naar een cafeetje om te pissen en koffie te drinken. Dan langs de opera. De plek waar beroemde mensen bezig zijn geweest. Boven op het dak staan allerlei gouden beelden. Vooral de god van de Muzen is prachtig afgebeeld.

Daarna loop ik via allerlei straten en de Seine naar de Nôtre Dame. Het plein voor de kerk is helemaal vol. Allerlei toeristen staan in een lange rij om naar binnen te mogen. Het is vele malen drukker dan gisteren. Allerlei mensen staan er. Ik hoor vooral veel Italiaans spreken. Om twaalf uur ben ik binnen en de mis gaat net beginnen. Ik sluit aan en ga ergens in een bank zitten. Een paar stoelen verderop zit een heel vroom jongetje van een jaar of acht. Hij weet precies wat er moet gebeuren. Ik probeer op te letten. Ik begrijp niet veel van de preek. De stroom met toeristen gaat in die tussentijd gewoon door. De binnenkant van de kerk is sober. Eigenlijk zijn vele gotische kathedralen alleen maar mooi aan de buitenkant. Het interieur is van een grote eenvoud. Een crucifix, een altaar stuk, een mooie kandelaar of een paar mooie banken is wel zo dat wat je binnen te zien krijgt. De buitenkant is prachtig wit, maar heeft toch niet die uitstraling die de kathedraal van Reims heeft. Terwijl ik zo zit te luisteren en zit te kijken is men aan het brood en wijn aangekomen. We wensen elkaar de Vrede van Christus toe. We geven elkaar allemaal een hand. Het is wel prachtig. Het jochie krijgt van de mevrouw achter mij zelfs een aai over zijn bol. Daarna loop ik weer naar het restaurant: Le Petit Pont. Ik eet daar een broodje. Dezelfde kelner van gisteren is er ook weer. Hij herkent mij, leuk. Daarna loop ik door St. Germain des Prés. De restaurantjes rijgen zich aanéén. En overal staan kelners die de mensen naar binnen proberen te krijgen. Leuk. Ik heb al gegeten, dus ga verder. Ergens ligt een heel oude Romaanse kerk. Heel intiem en eigenlijk van binnen veel mooier dan de Nôtre Dame.

Dan naar het Louvre. Vanmorgen was de rij heel erg lang, maar nu valt het mee. Ik ben binnen een paar minuten binnen. En een kaartje kopen gaat erg snel. Het is een soort kelder waar je de kaartjes kan kopen. Dan loop ik achter de stroom mensen aan. Ik heb wel een soort plattegrond, maar als je wilt kijken, dan komt de plattegrond vanzelf wel. Iedereen heeft maar één doel en dat is de Mona Lisa. Onderweg kom ik allerlei zeventiende eeuwse schilderijen tegen. Allerlei Cupido's, strijdaferelen uit de Griekse of Romeinse Oudheid. Omdat je mag fotograferen zonder flits, doe ik dat dus. Zo maak ik een heleboel plaatjes. Dan kom ik in de zaal waar de Mona Lisa hangt. Dat is een klein schilderijtje zeg. Er staat een halfroond hek omheen, zodat je niet te dichtbij komt. Ook staan er een heleboel bewakers bij. En een heleboel volk. Ik denk dat de foto genoeg zegt. Het is er verschrikkelijk druk met allerlei soorten kijkers. Het is een beroemd schilderij, maar om er nu zo'n ophef over te maken. Aan de andere kant van de zaal hangt een veel groter schilderij. Van wie zou dit schilderij zijn? Er is van alles en nog wat op te zien. Jezus op de achtergrond? De jachthonden op de voorgrond vind ik ook heel speciaal. Stel je nu eens voor dat er geluid bij dit schilderij te horen zou zijn. Dat zou dan een kakofonie zijn. Bijna aan het einde van mijn tocht door het Louvre, kom ik langs allerlei Italiaanse en Franse beelden van marmer. Allerlei naakte schoonheden. Wreed, de stervende die en die en de overwonnen Piet en Puk. Maar het mooiste vind ik de Cupido van Chaudin. Zo voorzichtig, zo mooi gemaakt, uit dat dode en starre marmer. Zo aanraakbaar. Ik blijf er minuten lang naar kijken. Dan heb ik genoeg gezien. Ik zit helemaal vol. Ik loop naar het station, klim in de trein en gebruik de rest van de dag om hetgeen ik gezien heb een plekje te geven. Daar hoort ook bij de foto's die ik gemaakt heb op het schermje van de camera te bekijken.

Zondag 17 augustus.

Vandaag is het een rustdag. Gisteren Parijs en daarvoor vele dagen fietsen met wind tegen om in Parijs te komen. Gisteren heb ik kaarten gekocht in een winkeltje aan de Seine.

Die ga ik schrijven. Jenny belt en we kunnen weer eens even bij praten. Voor de rest lig ik in het zwembad, klets wat met mensen en geniet van de rust en de zon.

Koesteren in het laatste zonnetje.

Mijn Franse koepeltje.

Maandag 18 augustus.

Vandaag weer met de bus en de trein naar Parijs. Ik loop daar al om tien uur rond. In het boekje van de Vincent van Goghroute staat een fietsroute door Parijs. En je kunt hem ook lopen en dat doe ik. Ik ga eerst naar montmartre. Na de Moulin Rouge ga ik linksaf en volg de straat die omhoog gaat. Halverwege staat het huis waar Vincent en Theo een jaartje gewoond hebben. Het is een gewoon huis, alleen de plaat met inscriptie aan de muur is het teken van wie hier gewoond hebben. Dan weer verder omhoog. De straat gaat steil naar boven. Ik ben beslist niet de enige die naar boven gaat. Er zijn nog meer toeristen. Op het pleintje vlak voor de Sacré Coeur is het heel erg druk met kunstenaars. Ze proberen op allerlei manieren om de toeristen te verleiden om een tekening van zich te laten maken. Ach ik ben op de fiets en van zo'n tekening blijft maar heel weinig over. Maar het is er stikvol met toeristen. Maar er zijn echt wel dingen die ik thuis aan de muur zou willen hangen. Misschien kom ik hier nog eens terug, je weet maar nooit. Dan weer verder omhoog. De Sacré Coeur is niet zo'n heel mooie kerk. Om twaalf begint de mis en ik blijf zitten. Ook hier is het een constant gaan van toeristen terwijl de dienst aan de gang is. Vanbinnen is de kerk niet mooi. Maar ja hij heeft de naam, dus ga je er even kijken. Als ik weer buiten sta heb ik een prachtig uitzicht over de stad. Maar het mooiste vind ik toch de kinderen die op de stoep voor de kerk een computer spelletje zitten te doen. De hele wereld bestaat niet meer voor ze.

Daarna daal ik via steile straatjes af naar beneden. Ik kom uiteindelijk weer bij mijn vertrouwde restaurantje terecht: Le Petit Pont. Ik bestel er weer wat. Nu is het zalm, met friet en sla. En een glas wijn hoort er natuurlijk bij. Het is heerlijk. Dan zwerf ik weer verder langs de kaden van de Seine. Allerlei stalletjes zijn er te zien. Oude boeken, prentbriefkaarten, schilderijtjes en ander snuisterijen zijn er te koop. Ze hebben het handig opgelost om op zo'n kleine ruimte de koopwaar uit te stallen. Er zijn grote kisten boven op de kade muren vast gemaakt. Met een paar handige bewegingen zijn die kisten één twee drie om te toveren tot een soort kleine etalages. Men hangt aan een paar waslijnen wat koopwaar op et voilà. Omdat het prachtig weer is, ziet het er allemaal erg vrolijk uit. Dan loop ik door de Tuileriën en kom op de Place de la Concorde. In de verte zie ik de Arc de Triomphe en de Tour d'Eifel liggen. Maar dat vind ik voor vandaag te ver. Ik loop naar het station, klim in de trein en bus en kom zo moe maar voldaan op het verenigingsterrein terecht. En daar lig ik weer om halfzes in het zwembad. Er zijn zelfs nog andere mensen die proberen nog een zonnestraaltje mee te pikken. Dan betaal ik aan Raymond, want morgen ga ik weer verder. Ik klets nog even met een mevrouw waar ik zaterdag ook al mee gepraat heb, Helene. Er zit ook nog een muzikant bij die solfège muziek bij zich heeft en aan de rand van het zwembad wat zit te neuriën. Allemaal heel gezellig. Maar ik ga morgen toch echt op weg. € 70== betaal ik aan de voorzitter en hij laat blijken dat hij en de hele vereniging mij met plezier heeft ontvangen en echt niet alleen om het geld.

Dinsdag 19 augustus.

Franconville - Gouvieux

Alles was heerlijk droog, dus vanmorgen heerlijk droog kunnen inpakken. Er is op het terrein niemand aanwezig als ik vertrek. Ik fiets eerst naar het centrum om daar bij een bank geld uit de muur te halen. € 140, =, dat lijkt me voor dit moment wel even voldoende. Ik zal de binnenlanden van Frankrijk wel weer doorkruisen en daar zijn niet zoveel automaten aanwezig. Dan op weg. Ik zoek eerst de Rue de la Station op, want daar kan ik de spoorbaan kruisen. De weg gevonden, ook het station en ook de kruising, maar daar wordt aan gewerkt, dus is het niet mogelijk om de spoorweg hier over te steken. Ik scharrel wat rond en besluit maar een stukje terug te fietsen naar het centrum van Franconville en daar via een andere weg de route op te pakken. Dat lukt en dan gaat het weer verder. Het is heerlijk fietsen een stuk langs de spoorbaan, via asfalt en de wind in de rug. Ik schiet lekker op. Binnen anderhalf uur fiets ik Auvers sur l'Oise binnen, de plek waar Vincent van Gogh een tijdje heeft gewoond. De voorzitter van de vereniging zei dat ik wel in een uurtje naar Auvers zou fietsen, maar dat was wel heel erg optimistisch. In Auvers blijkt het Van

De kerk van Auver sur l'Oise

Vincent van Gogh, zoals Zadkin zich dat voorstelde.

Gogh huis gesloten te zijn. Altijd op maandag en dinsdag. Ik ben daar niet erg blij mee. Ik ben juist op dinsdag vertrokken omdat op dinsdag het museum open zou zijn. Het is zonnig weer en ik dwaal aan de hand van een foldertje waar een wandeling in staat langs allerlei plekken waar Vincent van Gogh heeft zitten schilderen en tekenen. Als eerste langs de kerk van Auvers.

Er staat een emailen bord waarop een schilderij staat dat Vincent hier heeft geschilderd. Ik vind het heel mooi. Daarna loop ik omhoog naar het kerkhof. Daar zoek ik naar het graf. Aan de buitenmuur vind ik het. Het is een simpele plek, waar Vincent en Theo, zijn broer liggen. Ze zijn één jaar na elkaar gestorven en liggen hier nu broederlijk naast elkaar. De as van Theo is hier later naar toe gebracht. Het is heel ontroerend, want er ligt een bosje bloemen precies tussen de beide grafstenen. Dan loop ik langs het korenveld met de kraaien. Het koren is al geoogst, want het is nu midden augustus en de boeren zijn al druk aan het werk geweest. Er zit nu een Chinese familie te picknicken, ja het leven gaat verder. Ik loop het smalle holle weggetje af naar beneden. Dan ga ik verder, weer langs de kerk en nu naar het VVV-kantoor, waar ik een kaart van het kamertje van Vincent en de stoel koop. Ik zie er ook een DVD van het leven van Vincent hier in Auvers.

Op het marktplaatsje zie ik het huis waar Vincent gewoond heeft bij de dokter die hem ten minste begreep. Even verderop in een parkje, eet ik voor het beeld van Vincent gemaakt door Zadkine mijn boterhammetjes op. Aan de overkant bij een klein supermarktje heb ik een lekker Frans brood gekocht. Ik vind het beeld heel treffend, echt de toch de wat warrige Vincent met mijn schilderspullen op de rug. Heel mooi. Het gaat steeds harder waaien uit het zuiden. Ik ga weer verder en fiets hele stukken langs de L'Oise. Mooie villa's en rustige wegen. Beaumont ligt zoals de naam het al zegt, op een heuvel en aan de rivier. Vanaf de rivier heb ik een mooi zicht op de plaats. Ik klim omhoog en ga even naar de kerk kijken. De St. Pierre doet zijn naam eer aan, het is één groot blok beton. Het klooster van Beaumont is veel mooier. Van het klooster zijn de kloostergebouwen nog deels intact. De immens grote kerk is op wat pilaren na verdwenen. In een winkeltje koop ik mijn Frankrijk souvenir, een cd van Marc Antoine Charpentier. Later thuis, als ik de cd draai, vind ik hem prachtig. Hele ingetogen muziek. Dan weer verder door het licht heuvelende landschap. Lys Chantilly blijkt een wijk te zijn van wel zo'n twee en halve kilometer hartstikke dure en luxe landhuizen. Al deze mensen hebben paarden, dus stinkt het rijkelijk naar paarden, het zijn dus met recht: rijke stinkerds. De rijken van Frankrijk hebben hier hun stulpjes neergezet. Zich niet bekommerend om de mensen die het echt wel met wat minder op deze aarde moeten doen. In Gouvieux doe ik boodschappen bij de Intermarché en na lang zoeken vind ik boven op een heuvel een camping, die de toepasselijke naam: Mont Cezar, heeft. De man bij de receptie wil van alles en nog wat weten en probeert wat Duits met mij te spreken. Het kampeergedeelte ligt dus boven op een steile heuvel. De zoon van de baas legt alle tassen in een oud autootje en brengt ze voor mij naar boven. Ik zet de tent neer achteraan op het grasveldje. Later komt er nog een Engelse camper en vlak daarna begint het te gieten. Ik ben toch zo blij dat ik een andere tent heb, deze is tenminste waterdicht.

Woensdag 20- augustus Gouvieux - Carlepont.

Vandaag een hele mooie tocht gehad. Veel bossen en gemakkelijk te vinden. Ik vind deze tocht door Frankrijk toch een stuk mooier dan die van Benjaminse. Hij is ook beter te beschreven en ook rustiger. Benjaminse gaat meer over de hoogtes heen en Clemens Sweerman volgt toch wat meer de riviertjes en de nog stillere wegen. Maar dat kan ook wel door de streek komen. Als ik vanmorgen de spullen ga opruimen, blijkt het dat de slaap mat nat is. Condens of is het grondzeil van de binnen tent niet waterdicht. Wat het ook is, wat wil je ook voor € 95, = Maar ook het zwarte plastic onder het grondzeil is wat aan de grote kant, misschien is dat het probleem. Ik daal de heuvel af en ga gelijk links en kom eigenlijk gelijk weer bij de Marché terecht. Gisteren heb ik hier toch rondgedwaald, ach ja.....

Het eerste waar ik lang kom is het kasteel van Chantilly. Een water kasteel van de Franse koningen. Heel mooi, maar het is nog erg vroeg, dus geen toerist te zien. Wat er wel weer veel te zien is zijn

Het huis van de dokter waar Vincent ook gewoond heeft.

De kerk van Avers met het schilderij in emaille, rechts.

de vele paarden en luxe buitens. Nog veel meer dan gisteren. De ene paardenhouderij na de andere paardenhouderij wordt door mij gepasseerd. Maar langzaam maar zeker keren de landerijen weer terug en wordt ook echt weer mooier.

Senlis is de volgende stad waar ik doorheen kom. Het valt wat tegen, van alles is er dicht en het begint langzaam maar zeker te regenen en dan valt alles tegen. Op het marktpleintje in een cafeetje drink ik koffie en dan ik fiets hotsend en botsend over de kinderkopjes, over de kasseien het plaatsje uit. Door bossen en landerige dreven kom ik bij het kerkje van Robertval. Ik mag de weg eigenlijk niet in, éénrichtingsverkeer staat er op een bord. Het is een prachtig middeleeuws kerkje wat in een doodstil dalletje ligt. In Rhuis staat ook zo'n oude kerkje uit de elfde eeuw. Je moet je toch voorstellen hoeveel mensen aan deze twee kerkjes herinnering hebben, vroeger en nu. Dat zijn misschien wel duizenden mensen bij elkaar. In het boekje lees ik dat deze streek al wel meer dan duizend jaar bewoond is. Dan weer verder. Weer door de bossen van Compiègne. Nu daalt en stijgt het eigenlijk niet meer, dus is het riant fietsen met nog steeds wind achter. De wegen door het bos zijn geasfalteerd, dus sjezen! In Compiègne bezoek ik de kathedraal. Het is een kerk met veel houten lambrisering. Ook het stadhuis is een blik waard. Heel fraai. Het heeft een prachtige gevel uit de renaissance. Ik fiets weer verder en zie een flink aantal bloembakken hangen, het is een heel fleurig gezicht. Nederland heeft de naam bloemenland te zijn, maar Frankrijk kent er ook wat van. In deze plaats is zelfs de plantsoendienst in de weer om die bakken water te geven. Weer verder door de bossen. In Carlepont is alleen maar een bakker open. Ik koop er een brood, dus vanavond een broodmaaltijd. Bij een boer zet ik voor € 3,80 de tent op zijn kleine camping neer. Het is er doodstil. De elektrische schakelaars van de wc lampen zitten heel ingenieus in het slot verwerkt. In de ondergaande zon drink ik heerlijk mijn koffie.

Donderdag 21 augustus. Carlepont - Vadencourt

Vannacht was het helemaal helder en de zon komt om kwart over zeven op. Ik zit heerlijk in het zonnetje te ontbijten. Het zal vandaag een dag van natuur worden. Weinig of geen steden waar ik vandaag doorheen moet. En de windrichting is nog steeds uit het zuidwest, dus nog altijd is de wind achter. Afijn, de mevrouw op de camping wenst mij een goede reis.

Als ik onderweg ben, blijkt het dat steeds meer winkels dicht zijn en als ze als opengaan, zoals in Moÿ-de-l'Aisne, dan is dat pas om vier uur. Het geeft alleen maar aan hoe verlaten dit deel van Frankrijk is. De tocht gaat door licht heuvelend terrein en via allerlei plaatsen kom ik in Beautor terecht. Daar sla ik links af en ga in Tergnier boodschappen doen. Dat is een ommetje van zo'n tien kilometer. Toch was het verstandig om dat te doen, want ik kom verder eigenlijk geen winkel meer tegen. Dan gaat de route verder langs het kanaal dat loopt tussen de L'Oise en de Sambre. Lekker zo'n kanaal. Als er een sluiscomplex is, gaat het heel even naar boven. Ik schat zo'n meter of 3, soms meer, soms minder. De wind achter, dus wat wil ik nog meer. Het wegdek is ook goed, het varieert van grind tot asfalt. Als de route niet meer langs het kanaal gaat dan gaat het verder via de gewone weg. Die loopt wat hoger en gaat door allerlei kleine dorpjes. Niks te koop is daar. Je zal maar oud zijn, hoe kom je dan aan de benodigde levensmiddelen? Ik denk dat de bakker met z'n autootje wel een verzorgende functie zal hebben. Ik zie hem niet, dus ik ben blij dat ik de voorraad in de tas heb zitten. Aan het einde van de dag sta ik op de camping municipal van Vandencourt. Het is erg veel herrie van kinderen, honden blaffen en vaders die als generaals hun kinderen lopen te commanderen. Het geeft een mooi inkijkje in het gezinsleven van deze Fransen. Ik ben er niet kapot van. Jammer genoeg zet ik de tent in de buurt van die herrie op. Dat betekent, dat ik na zo'n twee uur de haringen uit de grond trek en verkas naar achteraan op de camping. Daar is het veel rustiger. Die nacht regent het flink.

Vrijdag 22 augustus. Vandencour - Hergies

Het was me het dagje wel. Ik doe al vroeg de tent open en zie dat het helemaal dichtzit van de mist.

Bloemetjes op het graf in Auvers.

Chantilly, water kasteel der Franse koningen.

Kerkje van Robertval.

Plaatsje Bavay, kruispunt van vele Romeinse heerwegen.

Met bovenop Brunhilde.

Wasmes, daar waar Vincent hulpprediker was.

En als ik om half tien op de fiets zit en bij de winkeltjes in het dorpje even boodschappen doe, begint het te regenen. Die regen zal aanhouden tot half twee. Dat zal dus een schuil dagje worden. Ik betaal bij Madame en vertel wat over de kinderen en die verschrikkelijke blaf-hond. Tja ze weet het ook, je kunt als beheerder je gasten niet altijd uitzoeken. Zij vindt het ook erg zoals die vaders met hun kinderen omgaan. Bij de bakker in het dorp koop ik een heerlijk Frans brood, een pain complet. Ik koop dat brood niet gesneden en hoop dat het dagenlang het vers blijft. Ik heb nog nooit zo'n heerlijk brood gegeten. De wind is weg en de route heuvelt weer terug naar het kanaal van de L'Oise naar de Sambre. Als ik langs dat kanaal met hier en daar steile oevers fiets, zie ik een ijsvogeltje. Knalblauwe veertjes. Hij schrikt van mij en vliegt pijlsnel naar de oeverkant van het kanaal waar hij kennelijk een schuilplaatsje heeft. In Boué koop ik in een klein winkeltje wat melk. De winkelier heeft medelijden met zo'n natte fietser. Verder maar weer de nattigheid in. De regen valt nu echt gestaag neer. Toch is dit beter dan de hele dag in je tentje naar het tikken van de regen op het tentdak te zitten luisteren. Ik zoek naar schuilplekken om even droog te kunnen zitten terwijl ik aan het eten ben. Maar geen bushalte, geen schuurtje, alleen een lekkende boom, waar ik zittend op een stuk plastic een paar boterhammen naar binnen probeer te werken. De fiets staat niet stabiel, de tas valt er haast af, dus de fiets valt op de grond. Het resultaat is de eerste grote kras. Maar op een plek die later, als ik het met een verfstift heb bijgewerkt, niet zichtbaar zal zijn. De route gaat weer door allerlei bossen. Heel mooi, maar die druppende bomen ..... In het boekje staat dat het heel relaxed fietsen is in de schaduw. Nou ik heb schaduw genoeg, zelfs lekkende schaduw .....

Bij de Godeloot staat een restaurant. Ik ga er naar binnen om koffie te drinken. Ik wil ook even naar de wc, maar die is alleen toegankelijk voor mensen die er gaan eten. Later bedenk ik me dat ik er zo uit had moeten lopen. Ik vind het een toppunt van ongastvrijheid. Snel ben ik weer weg. In Obies, bij de kerk wordt het droog. Na Mecquignies wordt de beschrijving in dit boekje ook wat onduidelijk. Er staat dat ik ergens omhoog moet, maar kan dat niet vinden. Ik fiets wat rond en vraag het maar eens waar de weg naar te vinden is. Het blijkt dus langs de kerk omhoog te gaan. De heuvels zijn hier niet meer zo hoog, maar dat betekent niet dat het niet steil omhoog gaat, in tegendeel. Bijvoorbeeld het klimmetje bij Louvignies is een aardig kuiten bijtertje. Het valt mij op dat veel plaatsnamen eindigen op ies. Later lees ik, dat het te maken heeft met het oude dialect dat men hier vroeger heeft gesproken. In de vroege Middeleeuwen was dit ook een apart graafschap en had een bepaalde vorm van zelfstandigheid. Het plaatsje Bavay ligt op de kruising van een heleboel Romeinse heerwegen. Het is mooi. Op het marktpleintje staat een standbeeld van Brunhilde. Op de sokkel staan de namen van de plaatsen waar vroeger de heerwegen naar toe liepen. En als je de gedetailleerde kaart er op naslaat, dan kan je dat nog altijd aan het verloop van de wegen zien. Romeinse wegen zijn veelal kaarsrecht. Veel moderne wegen maken er ook nu nog gebruik van. Maar sommige stukken zijn nu een secondaire of zandweg. Zelfs gedegradeerd tot wandelpad. Ik dwaal door het plaatsje nadat ik eerst boodschappen heb gedaan. Er is zelfs iemand die mij in gebrekkig Nederlands antwoord geeft, terwijl ik toch nog in Frankrijk ben, heel aardig. Mijn Frans is nu wel zo goed dat ik me er goed in kan uitdrukken. Op weg verder kom ik nog langs Romeinse opgravingen. Ik neem er heel wat foto's en loop zelfs over het opgravingsterrein rond. Het is een enorm complex, en er moet nog heel wat aan studie verricht worden voordat men er enig idee van heeft hoe groot Bavay in de Romeinse tijd was. Dan weer verder, onder de autoweg door en dan sla ik in plaats linksaf rechtsaf. Dat merk ik pas later. Gelukkig dat er bij het boekje een zeer gedetailleerde kaart zit. Zo vind ik dus en met behulp van een campingbord mijn weg naar de plek waar ik de haringen weer in de grond kan steken. Het is een grasplekje met nog een beetje zon. Ik knoop wat scheerlijnen aan de coniferen en hang van alles te drogen. De camping zelf, is zo'n stacaravan plaats. Maar goed er zijn warme douches en toiletten. Het is maar voor één nachtje. Camping La Joncquière. De prijs van dit nachtje is € 12, = Als alles weer droog is gaat het een beetje regenen. In het routeboekje lees ik dat dit deel van Frankrijk een andere groep mensen woont, de Nervières. De taal die men onderling spreekt is ook anders, meer noordelijk.

Mons of Bergen, monument voor de mijnwerkers.

Naast dit huis had Vincent een huisje gehuurd.

Is nu een museumpje

*Sluis in kanaal Charleroi naar Brussel,
75 meter hoogte verschil voor schepen.*

Het oude sluizen complex.

De Markt in Brussel.

Zaterdag 23 augustus

Hergies - Beersel - Huizingen.

Vanmorgen is alles klam en vochtig. Zelfs de binnen tent is nat. Dan gaat het inpakken heel moeizaam, er wil niks glijden in de desbetreffende zakjes. En het is heel koud geweest, onder de 10 graden, vandaar al dat condens. Afijn nu schijnt de zon en dat is ook heel wat waard. En een dag waarop veel interessants te zien zal zijn. Weer terug gefietst naar de plek waar ik de voortzetting van de route zou vinden. Ik vraag het en dat blijkt inderdaad zo te zijn dat ik verder kan gaan. Langs doodstille weggetjes kom ik bij de Belgisch - Franse grens. Het oude douanekantoor ligt er verlaten bij en het landenbord is doorzeefd met kogelgaten. Ik fiets heel gemakkelijk met een beetje wind achter naar Blaugies en dan naar Pâtuaiges en Wasmes.

Wasmes is de plaats waar Vincent heeft gewerkt als hulpprediker. Deze plaats ligt midden in de Borinage. Vroeger een plaats van heel erg veel mijnen en erg veel armoede. Daar heeft Vincent veel tekeningen gemaakt en de omstandigheden van de mensen uitgebreid beschreven in allerlei brieven aan zijn broer Theo. Van al die mijnen is nu niets meer te zien.

Ik sta beneden op het kruispunt en zie het kerkje liggen waar Vincent gepreekt heeft. Aan dezelfde straat staat het bouwvallige huisje waar Vincent een kamertje had gehuurd. Ik ga er niet naar toe, het is weer zo'n 50 meter omhoog en daar heb ik geen zin in. Ik maak een foto.

Een stukje verderop kom ik in het volgende Vincent van Gogh centrum. Het is de plek waar Vincent een huisje had gehuurd. Het huisje bestaat niet meer, maar wel het huis van de eigenaar dat er naast stond. Of beter gezegd het huisje van Vincent was er tegenaan gebouwd.

Dat huis dreigde weg te zakken in het moeras en is nu gestabiliseerd en nu dus Vincent centrum. Ik koop een kaartje en ga naar binnen. Buiten zijn allerlei schilderijen weer te zien op geëmailleerde borden. Ik word uitgebreid rondgeleid en krijg ook weer een DVD te zien van het leven van Vincent. Er hangen ook wat oude originele tekeningen. Als ik verder ga is het een lekker klimmetje omhoog en kom zo in Bergen (Mons) terecht. Ik scharrel wat door het stadje heen en drink op de markt koffie. In de stad staat een mooie toren, het Beffroi. Ik dacht dat het een toren van een kerk was, maar dat niet het geval. Het is echt een stadstoren. Stel ga ik weer naar beneden en kom zo weer op het Marktplaatsje terecht. Over wegen met kinderkopjes vind ik mijn weg de stad uit.

Dan op een kruispunt vind ik een monument voor alle mijnwerkers: een reusachtige mijnlamp. Heel indrukwekkend. Van het vroeger zwarte, donkere en ongezonde gebied is niet meer terug te vinden. Ik kom langs geen enkele voormalige mijn. Daarom vind ik dit monument zo bijzonder.

Via een afgesloten overweg ga ik verder. Dan verder langs het kanaal van Charleroi naar Brussel.

Vroeger lag er een sluis waarin de schepen met een soort lift metershoog naar boven gingen. Het is een cultuur monument. Nu echter niet meer in gebruik door de scheepvaart, omdat een schip de sluisdeur heeft geramd. Maar men wil dat weer opknappen, zodat de sluis voor pleziervaart weer gebruikt kan worden. Je kan goed zien hoe hoog de schepen werden opgetild.

Dan ga ik weer verder en zie de nieuwe scheepslift. Hij staat te boek als iets heel bijzonders. Als er een scheepslift is, dan zal de fietser ook omhoog moeten en zo gebeurt dan ook. Het kanaal gaat 73 meter hoger verder en dat is goed te zien. Ik vind het heel indrukwekkend. In Ecaurines zie ik een in de tekst beschreven bordje over het hoofd. Ik kom in het centrum van het plaatsje terecht, dus maar weer terug en beter kijken. Zo kom ik langs kasteel Château Fort. Beter gezegd een kasteel, waar boeren bedrijvigheid heerst. Het was een steil klimmetje om er te komen, dus rust ik even uit. Als ik verder ga begint het weer langzaam te regenen. Niet gestaag, maar echt zo van poncho aan, poncho uit, poncho aan. Dan weer verder langs het kanaal. De weg is af en toe erg modderig en hobbelig. Allerlei oude en vervallen fabrieken liggen langs het kanaal. Een heel aardig aanknopingspunt zijn de nummers van de sluizen. Met zo'n nummer kan het niet fout gaan. Zo nader is steeds meer de bewoonde wereld. Zo kom ik in Halle. Op goed geluk vraag ik in het Nederlands de weg naar een supermarkt. Ik krijg in het Nederlands, Vlaams antwoord, dus ik ben in de taalgrens overgestoken. Ik vind het heerlijk om mijn eigen taal weer te horen. Bij de Delhaize doe ik boodschappen en vraag of ze zondag ook geopend zijn. Dat is niet het geval, dus

Mechelen.

Kamperen op het terrein van het recreatieschap, helemaal alleen.

boodschappen doen voor het weekeinde. Dan op weg naar de camping. Die zou bij Huizingen liggen. Nou er is geen enkel bordje te vinden waar een camping op aangegeven is. Ik kijk op de kaart in het routeboekje en zie het teken van de jeugdherberg en camping bij elkaar staan. Ik vraag wat rond en eigenlijk op eigen inzicht vind ik de jeugdherberg. Maar daar mag al in geen jaren meer gekampeerd worden. Een fietser die een kamertje met z'n gezin heeft gekregen, vertelt mij waar de camping te vinden is. Een eindje terug en dan vlak bij de grote weg. Bij een benzinepomp vraag ik nog een keertje. Ja hier linksaf en dan op het kruispunt rechts en dan zie je al gauw de vlaggen. Die vlaggen zijn zo verwaarloosd dat ze in eerste instantie over het hoofd zie. Toch gevonden en een plekje tussen twee stacaravans gekregen. Ik wil hier zondag ook blijven omdat ik graag een rustdag wil hebben.

Zondag 24 augustus

Rustdag.

Vandaag dus een maand op weg. Het is droog, dus was ik wat uit en hang dat op de lijn. Ga zelf ook onder de douche. Gisteren heb ik een gratis munt gekregen, omdat de vader van de baas van de camping mij een verkeerd plekje heeft gewezen. Daar zouden zondag anderen met twee caravans komen. Dus ik mazzel. M'n tentje had ik nog niet eens echt opgezet. Dat douchegeld is dus mooi verdiend. Verder pruts ik wat aan de fiets, doe wat puzzeltjes en schrijf in m'n dagboek.

Maandag 25 augustus Huizingen - Mechelen.

Een heerlijke dag gehad met veel wind achter en ik sta nu op een mooi plekje aan een plas, op een recreatieterrein zoiets als Bussloo, maar dan helemaal omheind. En dan ook nog in mijn eentje. Om negen uur zit ik op de fiets en ga met een lekker gangetje in de richting van Brussel. Als ik daar op de prachtige Markt ben, maak ik heel wat foto's en eet er een Brusselse wafel.

Daar had ik me heel wat van voorgesteld, maar het blijkt een wafel met suiker te zijn. Als ik op het terrasje zit, schijnt de zon en ik geniet er van! Aan de noordkant verlaat ik Brussel. Het is een wijk waar ik niet graag zou wonen, het is een woonwijk waar allerlei nationaliteiten naast elkaar wonen. Maar het is de meest fietsvriendelijke manier om de stad uit te komen, vooruit dan maar. Om halfeen ben ik al in Mechelen. Een heel erg fraai stadje. Ik besluit een camping te gaan zoeken en dan te voet de stad te gaan verkennen. Bij de VVV vraag ik de route en het blijkt dat dus bij het recreatieschap door wandelaars en fietsers gekampeerd mag worden bij houten hutten. Ik fiets er naar toe en laat me inschrijven. Nog een heel gedoe, want alles moet in de computer. Maar het grasveldje bij wat hutten en een fantastisch douche en toiletgebouw vergoeden veel. Ik zet de tent snel op en ga de stad bekijken. Prachtige oude geveltjes, winkeltjes en hofjes zijn er te zien. Ik dwaal zomaar wat door het stadje. Ik vind het hier veel mooier dan in Brussel. Tussen de tekst kan een paar prachtige foto's van het stadje Mechelen en het kampeerplekje zien. Als ik terug kom, moe maar voldaan, zijk ik neer op mijn stoeltje en schrijf in mij dagboek en kook mijn potje. Later blijkt dat er in mijn jas een vetvlek zit. Een bakje met rauwkost heeft gelekt. Ik was dat nog even uit en hang dat te drogen in de wind. Misschien is het morgen droog. Vlekken die nog nat zijn, zijn er nog gemakkelijk uit te krijgen. Omdat iedereen op een gegeven moment weg is, laat ik ook de laatste banden zakken, heerlijk want het is al weer even geleden, meer dan een week. Morgen naar Antwerpen en dan maar zien waar ik een kampeerplekje vind.

Dinsdag 26 augustus.

Mechelen – Brecht.

Een heerlijke dag, die lekker bloot begon. Maar ik kan wel merken dat het eind augustus is, dan wordt het toch wel wat frisser. Dan op weg. Vlak land met veel ruimte, water, plassen, dijken en hobbelige weggetjes en niet te vergeten wind, maar die is meestal achter. In Mechelen zet ik bij het riviertje nog wat oude huizen met de verdrijving van Adam en Eva uit het paradijs op de foto. Dan weer verder. De route slingert heel mooi over allerlei dijkjes.

Ergens onderweg.

Antwerpen, een cafeetje waar allerlei blote kindertjes van alles en nog wat uitbeelden.

Af en toe heb ik het idee dat het fout gaat, maar dat komt omdat een bepaalde brug over het water gebuikt moet worden om aan de andere kant te komen. Het kompas op de fiets heeft beslist voordelen, maar op dat moment niet, het lijkt alsof je teruggaat, dat is ook zo, maar dat moet nu eenmaal. Het gaat dus van Rupel naar Heffen en van Heffen weer bijna naar Rupel. In Boon over het riviertje de Rupel en ik doe daar wat boodschappen voor tussen de middag. Dan weer verder, soms over de dijk en soms over een weggetje met kinderkopjes. Het is per slot van rekening België en daar zijn veel kinderkopjes. Dan komt Antwerpen in zicht. Ik benader de stad vanuit het zuiden. Dat gaat dus over allerlei fabrieksterreinen, Prachtige namen hebben de wegen: Benzineweg, Naftaweg om maar wat te noemen. Het zijn allemaal opslagplaatsen van aardolieproducten. Het ruikt er ook naar. Dan fiets ik langs de Schelde en kom bij het kasteel van Antwerpen: Het Steen. Een grote stenen kolos die daar aan het water ligt. Daar ga ik rechtsaf de stad in en kom bij de Markt. Niet zo mooi als die van Brussel, maar hij mag er toch ook zijn. Als ik naar de kathedraal loop, spreken een paar Duitsers mij aan. Zij zien aan mij wel dat ik een lange afstandsfietser ben. We knopen een praatje aan met elkaar. Zij willen de LF/route langs de kust gaan volgen en vragen mij er honderduit over. Maar ook waar ik vandaan kom en waar ik naar op weg ben. Hij heeft heel erg veel belangstelling voor de de fiets. Hij denkt dat het een Japanse fiets is, doordat er Koga Miyata op staat. Ik help hem uit de droom. Er is veel Japans aan de fiets, maar het frame is Nederlands. We staan te praten voor een cafeetje waarop de gevel een paneel hangt waar allerlei kindertjes bloot van alles en nog wat aan het uitbeelden zijn. Ik vind het heel bijzonder. Wat ook bijzonder is, dat ik aan een vioolspeler voor de kathedraal vraag of hij voor € 5, = op mijn fiets wil passen. Hij doet dat met genoegen en zeg dat ik mijn tijd voor de kathedraal maar moet nemen, want er is zoveel moois te zien. En dat is zo want in de kathedraal hangen allerlei grote schilderijen van Rubens. Er is ook een prachtig aangekleed Mariabeeld met Kind te zien. Wat zat er toch vroeger bij de burgers van de steden een hoop geld.

Dan ga ik weer verder en de route leidt door een buurt wat ik beslist niet zou afstappen. Een volksbuurt en je ziet er dan ook van alles en nog wat aan types rondlopen. De route moet door de straat waar Vincent van Gogh een kamer had gehuurd bij een één of andere verkooptman, dus vooruit maar weer. Aan de gevel van dat huis hangt een bord. Volgens de mevrouw die mij aanspreekt, terwijl ik een foto sta te maken en mijn fiets stevig vasthoud, is de oude gevel van het huis verpest door de nieuwe bewoners. Ze hebben de gevel gemoderniseerd, alleen de steen moest blijven zitten, daar mocht niets aan veranderen. Door allerlei straten gaat mijn weg verder en ik verlaat steeds meer Antwerpen. Als ik langs het Albertkanaal fiets, is het net of Antwerpen niet meer bestaat. Het is weer heerlijk landelijk. Dan langs het volgende kanaal: het Kempisch kanaal. Al deze kanalen worden nog steeds gebruikt. Bij St. Job in 't Goor vraag ik aan een wandelaar of hij ook weet waar de camping te vinden is. Hij komt er net vandaan gewandeld, dus dat is snel uitgelegd. Ik zet mijn tentje neer naast een picknickbankje en zit nog even voldaan over de dag na te denken. Veel mooie dingen gezien en in een totaal ander landschap terechtgekomen op eigen kracht.

Dinsdag 27 augustus. Brecht - Rucphen.

Vandaag was het een grijze dag van vergissingen, verkeerd rijden, vragen, motregen en uiteindelijk toch goed terecht te komen.

Ik fiets weer terug naar het kanaal en vind wonder boven wonder het kleine paadje na zo'n kilometer of drie. Het enige aanknopingspunt is dat aan de overkant het kanaal een één of andere fabriek ligt. Tot kilometer 31 gaat alles goed, maar dan zie ik iets over het hoofd en ik weet nu nog steeds niet wat. Nou en als je dan aan het scharrelen komt, dan ben je ook niet zo een twee drie weer op de route. Vooral niet als nog eens blijkt dat er aan de weg wordt gewerkt en dat de bewoners van de streek het ook niet allemaal precies weten. In ieder geval steek ik de Nederlands - Belgische grens over en kom in Zundert de plaats waar Vincent geboren is.

De ontvangst in het dorp is grandioos, een plaatsnaambord Zundert met er onder vermeld dat de wegsleepregeling van kracht is. Als je dat zo ziet, met een gelijksoortig bord met een schilderij van

Antwerpen voor de kathedraal, een violist past op mijn fiets.

Kathedraal, bedevaartsoord: Beeld Maria en Kind.

de kerk in Auvers sur L'Oise er op, dan vind ik dit niet een toonbeeld van schoonheid. In het centrum van Zundert vraag in het vroegere Van Gogh centrum om een wandeling langs de karakteristieke punten waar Vincent ook geweest is. Hier blijkt dat net een paar dagen tevoren het centrum verplaatst te zijn naar de voormalige pastorie. Het is een klein stukje verderop. Daar aangekomen blijkt dat men nog bezig om de spullen een plekje te geven. In het huis rechts naast de pastorie is het centrum ingericht. Ik vertel daar dat ik de Van Gogh route van Parijs naar hier ben gefietst. Ik laat de mevrouw van het centrum wat in mijn routeboekje schrijven. Daarna vraag ik om een wandeling. Die is er, langs allerlei plekken waar Vincent ook moet hebben gelopen. Hij heeft hier toch tot zijn zestiende jaar rondgelopen. In het centrum staat van alles en nog wat. Je zou haast aan een Vincent van Gogh hype denken, borden, bekers, stickers, dassen zakdoeken met allemaal een afbeelding van Vincent er op. Maar schilderijen of tekening kan je er ook op aantreffen. Verder de mij zo bekende fietsroute en allerlei DVD 's en kunstboeken. De pastorie waar Vincent geboren is bestaat niet meer. Dat huis is afgebroken. Op dezelfde plek heeft de kerkelijke gemeente een nieuwe pastorie neergezet. Daar hangt aan de muur een bord met toeristische informatie. Daarna sta ik weer buiten met de wandeling in de hand. Eerst ga in naar De Roskam een restaurantje in de buurt en drink daar wat koffie. Ik vraag of ik mijn fiets achter het restaurant mag neerzetten als ik de koffie op heb. Dat is goed, ik mag hem zelfs binnen neer zetten. Dan op weg. Eerst kom ik bij het kerkje waar de vader van Vincent predikant geweest is. Het gebouwtje wordt nog steeds voor de erediensten gebruikt. Voor het kerkje staat een standbeeld van Vincent en Theo. Ook dit beeld is gemaakt door Zadkine. Zo is het verband gelegd tussen Auvers en Zundert. Op de begraafplaats ligt het grafsteentje van het oudere broertje van Vincent. Vroeg gestorven en er staan plantjes naast het steentje. Op het graf van Vincent en Theo in Auvers lagen bloemetjes. Dan loop ik verder. Overal staan glazen panelen waarin stukjes uit zijn brieven zijn gegraveerd. Het is allemaal heel erg boeiend. Na de wandeling eet ik een broodje in De Roskam. Dan de fiets weer gepakt en dan aan het laatste traject beginnen, naar Rucphen – de Posthoek. Via allerlei kleine binnen weggetjes kom ik daar aan nadat ik eerst in Rucphen boodschappen heb gedaan. Ik zet m'n tentje neer aan de rand van het heideveldje. Dit is het einde van de tocht. De kilometerteller staat op zo ongeveer 1500. In twintig fietsdagen, niet mis. Dat is een gemiddelde van 75 per dag.

Omdat de Franse tent lekt, kijk ik die avond in de Gele Gids en vind een buitensportzaak in Roosendaal. Daar ga ik de volgende dag naar toe. En de dag er na ook weer, omdat men een aantal tenten uit hun andere zaak uit Bergen op Zoom heeft laten komen. Ik koop een Fjälräven tent. Het is het model Akka R/S 2. Een tunneltentje met ook zit ruimte in de tent voor slecht weer. De tent wordt in de zaak opgezet. De indruk is heel goed. Ik wil niet zo erg veel uitgeven en met korting betaal ik er € 325, = voor. Ik koop het nu, omdat ik volgend jaar al vroeg in het jaar naar Rome wil en dan zijn de buitensport zaken nog niet op kamperen echt ingesteld. Ik lig nog drie nachten in het tentje. Heerlijk. Het weer is lekker warm en ga dus maandag pas naar huis, met de trein.

In dit huis in Antwerpen had Vincent een kamer gehuurd van een verkooptman.

Camping 't Job in 't Goor.

Zundert, de geboorteplaats van Vincent van Gogh.

*In dit kerkje was de vader van Vincent
predikant.
Beeld van Vincent en Theo door Zadkin.*

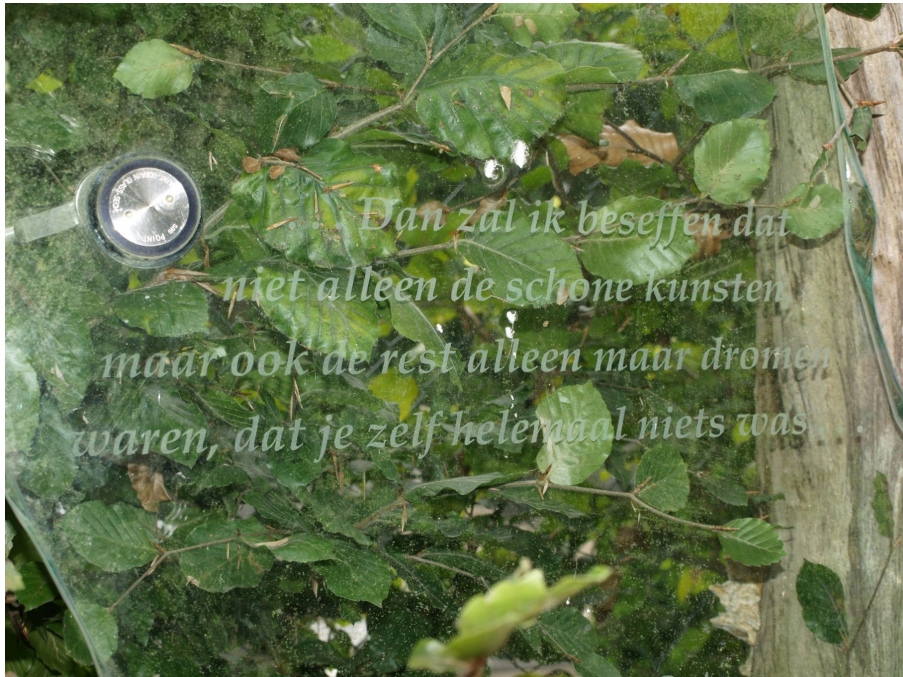
De wandeling.

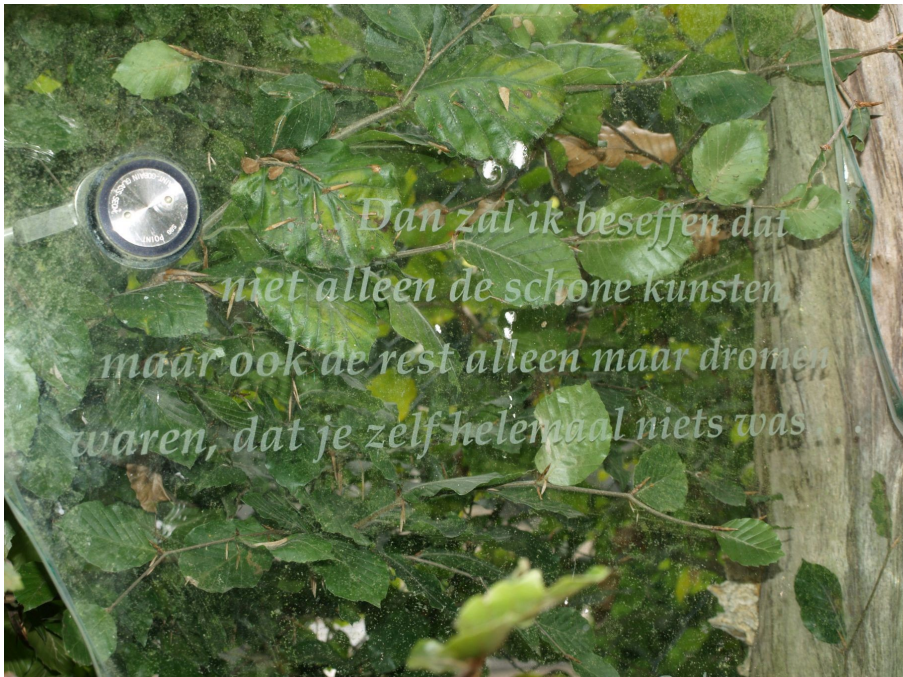
Grafje van een ouder broertje van Vincent, heette ook Vincent.

Vincent van Gogh centrum.

Panelen waarin stukjes uit brieven van Vincent zijn gegraveerd.

De Fjälraven tent.

**De Zutphense Fietser,
J. Blokhuis.
Revisie: 2023.**

